

ABDURRAHİM KARAKOÇ ORTAOKULU

15 Temmuz Şehitleri Hakkında¹

Çanakkale Savaşı'nda ve İstiklâl Harbi'nde nasıl ki yurdun dört bir yanından her yaştan insan aziz bildiği vatani müdafaa etmek için cepheye koştıysa 15 Temmuz'da da aynı ruh ve inanca sahip vatan sevdalısı binlerce kişi haksızlığa ve zulme müsaade etmedi. Türkiye'nin her bir yerinden ve 15 yaşındaki gencinden 60 yaşındaki ihtiyarına, esnafından bilim adamına, erkeğinden kadınına tek bir yürek olarak hürriyetinin elinden alınmasına izin vermedi. 15 Temmuz şehitlerimizi rahmet ve minnetle yâd ederken sahip oldukları vatan sevgisi ve fedakârlık ruhunu daima diri tutmak için onları daha yakından tanımaya gayret ediyoruz.

¹ Şehitler hakkındaki yazılar T. C. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının "15 Temmuz Şahitlerinden 15 Temmuz Şehitlerine" isimli çalışmadan alınmıştır.

ABDULLAH TAYYİP OLÇOK

Fatih Olçok*

Şehit Babanın Şehit Oğlu

— Abdullah, kardeşim dikkat et kendine.

— Tamam abi, merak etme.

— Amcamın sözünden çıkma, kolundan ayrılma.

— Tamam abi!

Böyleydi son görüşmemiz... Amcamın şehadet haberini aldıktan sonra seni kaç kere aradığımı hatırlamıyorum. Senin şehadet haberin ulaşana dek telefon düşmedi elimden. O haber geldiğinde ise, biz düştük, yıkıldık.

Elbette çok üzgünüz.

Elbette yaramız kabuk bağlamıyor.

Bağlamayacak da.

Ama şehitliğin peygamberlikten sonra en yüksek makam olduğuna iman ettik, şükürler olsun.

Amcamız şehit, sen onun şehit oğlu şehidisin!

Tek tesellimiz budur!

* Kuzeni.

Lise öğrencisi

17 yaşında

15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nde şehit oldu.

Abdullah Tayyip 17 yaşındaydı. Hayatının baharındaydı. Merhametli, saygılı, herkesin iftihar ettiği yiğit bir delikanlıydı. İyi bir eğitim alıyordu ve biz onun babasının izinden yürüyerek milletimizin, memleketimizin hayrına güzel işler yapacağına inanıyorduk.

Biz niyetlerimizden sorumluyuz ve kaderin ise bir sahibi var.

Hain darbe teşebbüsünün olduğu o karanlık gecede, 15 Temmuz gecesi babasının ısrarlarına aldırmadı Abdullah Tayyip. “Sen nereye, ben oraya” diyerek düştü peşine. Ve yürüdü vatan düşmanlarının üzerine.

Yaşına aldırmadan, alçaklardan korkmadan, Allah için, vatan için Boğaziçi Köprüsü üzerinde kurşunların önünde siper etti gövdesini.

Bu vatanın her köşesindeki şehitlikler gibi, o da koyun koyuna yattı babasıyla.

Ey şehidim; “Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?”

Abdullah Tayyip!

Sevgili amcam, seni hep “kral oğlum” diye severdi. Kral gibi yaşadın, kral gibi göçtün bu fani hayattan.

Seni çok özlüyorum.

Bir gün buluşacağımıza olan inancım ise her gün güçlenerek büyüyecek.

Sen, babanla birlikte koca koca ömürlerin bırakamayacağı bir mana bıraktın bizlere. Kitaplarla, hikayelerle, derslerle öğretilmeyecek, anlatılamayacak gerçek bir yiğitlik, kahramanlık örneğisin artık herkese. Şeref diye göğsümüzde taşıdığımız baban ve sensin kardeşim.

Gururum, kardeşim, şerefim...

**Babasının sözünden
hiç çıkmazdı. 15
Temmuz gecesi ilk
defa itiraz etti. “Evde
kal!” dediği halde
babası, “Sen nereye,
ben oraya!” dedi.**

Abdullah Tayyip Olçok, 24 Haziran 1999'da İstanbul'da, ailesinin ilk evladı olarak dünyaya geldi. Lise öğrencisiydi. Hukuk okumak istiyordu. Babasının yakın mesai arkadaşı olması nedeniyle, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın yakınlarında büyümüştü. Cumhurbaşkanı, Erol Olçok ve Abdullah Tayyip Olçok'un cenazesinde, 'Evladım gibiydi' dedi Abdullah Tayyip için. Yıllardır ülkesi için ter döken Cumhurbaşkanı, Abdullah Tayyip vesilesiyle milleti için gözyaşı döktüğünü de açık etmişti.

Babasının sözünden hiç çıkmazdı Abdullah Tayyip. 15 Temmuz gecesi ilk defa itiraz etti. “Evde kal!” dediği halde babası, “Sen nereye, ben oraya!” dedi. Şehadet yoluna beraber çıktılar.

Abdullah Tayyip Olçok'un ismi Ankara Yenimahalle'deki Özel Dört İklim Ortaokulu/Anadolu Lisesi'ne verildi.

ALİ İHSAN LEZGİ

Mehmet Deveci*

*“Yenilmelerin en güzeli
sevdiğine yenilmektir.”*

Ali İhsan Lezgi, o gece sevdiğine yenildi, sevdiklerine yenildi, seve seve yenildi. İnsanlık onuru için düştü toprağa. “Bana Seni gerek Seni...” diye sevdiği Allah için tüketti nefeslerini. Sevdiklerinin hatırına yenildi. Ama hainleri yendi. Münafıklığı yendi. Zorbalığı devirdi.

Sevmediği ile kazanmaktansa, sevdiği uğruna kaybetmeyi yeğledi. Ne de olsa yenilmelerin en güzeli, sevdiği uğruna yenilmektir. Adına yenilmek denilse de, aslında bu kazanmaların en güzeliydi. Çünkü bir daha hiç yenilmeyecekti. Önüne belki de bir defa çıkacak imtihanı en güzel yenilgi(!) ile süsleyecekti.

Ömür bu. Yaşanılan ne kadar da olsa bitecek bir şeydi. Bir gün yaşayanın da, elli iki yıl yaşayanın da gelip geçeceği bir duraktı. Bu durakların bekleyenleri, eğlenenleri olarak bazen hiç umulmadık olaylarla karşılaşabilir insan. Birden karşınıza bir soru çıkar ve hemen cevap vermeniz gerekebilir.

Devlet Memuru, 52 yaşında
Cumhurbaşkanlığı Külliyesi yakınlarında
şehit oldu.

O gece en zor soruyu sordular Ali İhsan Lezgi'ye: “Canını seve seve sevdiğin uğruna verir misin?”

Düşünmedi ki. Hiç düşünmedi ki, versem mi diye. Dedeydi. Torunları vardı. Onları şimdiye kadar parklara, oyunlara götürmüştü. Ve evladı... Herkesler çocuğunun saçının teline zarar gelmesin diye güneşlerden, sokaklardan, toz topraktan sakınırken o, onların en güzel örneği olarak ellerinden tutarak can pasesiyle, en zor sorunun cevabını vermeye götürdü.

Ve anlattı ona: Bu vatandır oğul; uğruna ölünür...

Bu memlekettir oğul, sevdiğindir, amasız sevicecek en güzel yâdır...

Ve torunlarının şehid dedesi olarak yanaklarda bir damla yaş oldu yâdı. Artık minik parmaklar heyecanla dedenin yüzünü gösteriyor: “İşte bu adam benim dedem! İşte bu adam benim büyükbabam! Sevdiğine yenilen adam...”

* Yazar.

**Ebedi ateşe düşecek
denli gözü dönmüş
hainler, dünya
ateşinde şehit etti Ali
İhsan Lezgi'yi.**

Ali İhsan Lezgi devlet memuru, 52 yaşındaydı. İki torunu var, iki toruna daha dede olmak üzereydi. Cumhurbaşkanımızın "Meydanlara çıkın" çağrısıyla indi sokağa. Yanında oğlu vardı. Uçak cayırtılarına, kurşun vızıltılarına, bomba gürültülerine aldırış etmeden yürüdüler. Külliye'ye vardıklarında hava saldırısı yoğunlaştı. Ebedi ateşe düşecek denli gözü dönmüş hainler, dünya ateşinde şehit etti Ali İhsan Lezgi'yi. Oğlu ise ağır yaralandı. Genç üniversite öğrencisi babasının şehadetinden uzun süre haberdar olamadı. Hainlerin başaramadıklarını öğrenince, tebessüm etti.

AYDIN ÇOPUR
Ali Hakan Kaya*

“Bu başka yatsı namazı...”

Hayali, babası gibi olmaktı. Askeri liseye kaydoldu, oradan Harp Okulu’na. Ama olmadı, 15 Temmuz’da ondan son nefesini çalan, geçmişte de hayallerini çaldı. İzin vermediler asker olmasına, vatana böyle hizmet etmesine. Yapamadı, bırakmak zorunda kaldı. Yılmadı, endüstri mühendisi oldu.

Kırıkkale’den kuzeni Serhat da biraz muhabbet etmek için gelmişti Ankara’ya. Kaderi fısıldadı belki kulağına, “Vatan seni çağırıyor” diye. Bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Harp Okulu’nda şahit olduklarından ötürü annesine dert yanmıştı bir ara: “Anne” demişti, iç geçirerek, “Siz beni almasaydınız Harp Okulu’ndan, onlar zaten atacaktı. ‘Ya kendiniz gidin ya da biz göndereceğiz’ diyorlardı.” “İyi de evladım”, diyor annesi Rukiye Hanım, “Seni aldığımı hiç pişman olmadım, ama niye bunu 6 yıl sonra söylüyorsun?” “Anne” diyor, “Sen bilmezsin bunları, onların içinden öyle şeyler çıkacak ki, herkes şaşıracak!”

* Yazar.

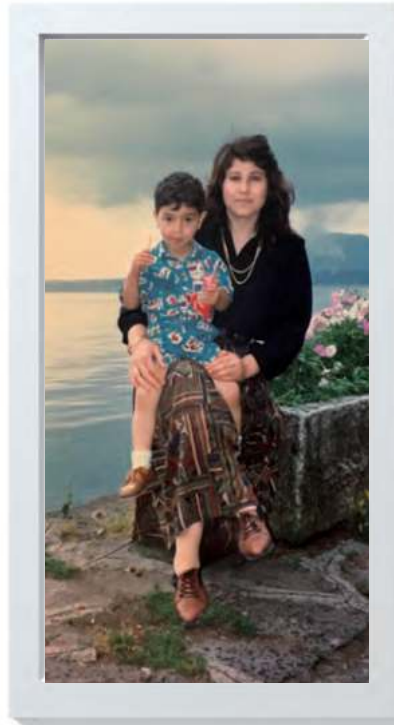
**Endüstri Mühendisi, 27 yaşında
Cumhurbaşkanlığı Külliyesi yakınlarında
şehit oldu.**

O akşam, darbe teşebbüsü netleşir netleşmez, “Abi biz niye oturuyoruz” diyor kuzenine. Hemen yemekten kalkıyorlar. Beştepe’ye doğru yöneliyorlar. “Buna bir tepki koymamız lazım” diyor. Babasını arıyor ‘ne yapayım?’ diye. Her anne babanın söyleyeceğini söylüyor Nurettin Çopur. “Oğlum madem tehlikeli durumlar var, eve gidin.” Hiçbir şey söylemeden telefonu kapatıyor ama kararlı direnmekte.

Yatsı namazını kılmamışlardı. Vakit gece yarısı; yakındaki camiye yöneliyorlar. Abdestlerini alıyorlar ama cami kilitli, namazlarını kılamıyorlar. Serhat’a diyor ki: “Ben gidemem, dinim vatanım için buradayım. Burada olmazsam eğer, ne zaman vatanımın yanında olacağım.”

“Helikopterin yaklaştığını göremedik” diyor Serhat, “gürültü de duymadık. Birden taramaya başladı. Aydın yere düşerken kurşunu yemiş.”

**Bir ara “Anne ya” dedi,
“Allahu Tealâ bana kaç
yıllık ömür biçmiştir ki!
Cennetine alacaksa beni, bu
masadan kalkmayayım.”**

Yedi aylık doğdu Aydın; hiperaktif, ele avuca sığmayan bir çocuktur. Işıklar Askeri Lisesi’ni kazandı. Niyeti pilot olmaktı. Orada baskı altında kalmış. Gözünde miyop var diyerek pilotluk hakkını almışlar.

Son günlerde, çok sık ölümden söz ediyordu. Ramazan ayıydı; bir ara bana döndü; gözlerinde tatlı bir sevinç vardı: “Şehit annesi olmak istemez misin anne?” dedi. Şehit cenazelerini seyrederken ‘Şehitlerin arkasından niye ağlanıyor ki...’ derdi. Ayıplıyordu sanki ağlayanları. ‘Şehit anneleri ağlamaz, şehit anneleri üzülmez. Asıl biz kendi halimize ağlayalım’ derdi.”

“Bir ara ‘Anne ya’ dedi, ‘Allahu Teâlâ bana kaç yıllık ömür biçmiştir ki! Cennetine alacaksa beni, bu masadan kalkmayayım.’ Birden niye böyle söyledi, anlayamamıştım. Beni hazırlamış meğer...”

— Rukiye Çopur, Annesi

BATUHAN ERGİN

Şenol Göka*

“Düşene kadar koştu.”

Batuhan, toprağı vatan haline, toplulukları millet kıvamına getiren şeffaf bir örgünün ince ilmeği. Derin devlete karşı derin milletin ferdi. Hesapsız. Hasbi. Analistlerin teorilerini çürüten bir kahraman özne. Sosyal mühendislerin çerçevelerini kıran ele avuca gelmez bir yiğit. Nesnesi değil kimsenin. Milletin onurunu kıyama kaldıran altın sütun. Vatanı namus bilen kadim bilgeliğin sessiz zaferi. Tariflerin taşıyamadığı, sıfatların yetişemediği bir başkalığın temsilcisi.

15 Temmuz’un iki cephesi vardı: Anadolu’yu vatan yapan millet ve vatansız ve milletsiz bir grup. Millet ruhunun grup soysuzluğuyla savaşı ateşlendi o gece. İradeyi ve özgürlüğü şeref bilenler ile ezmeyi sövmeyi marifet bilen zorbalara çarpışmasıydı olanlar. Kuvveti hakta gören medeniyetle, kuvvetli olmayı haklılık sayan medeniyetsizlerin savaşıydı bu.

* TRT Eski Genel Müdürü.

Sivil

21 yaşında

15 Temmuz Şehitler Köprüsü’nde şehit oldu.

Millet ruhunun grup soysuzluğuyla savaşı ateşlendi o gece. İradeyi ve özgürlüğü şeref bilenler ile ezmeyi sövmeyi marifet bilen zorbalara çarpışmasıydı olanlar.

O gece olması gereken yerde oldu Batuhan. Milletin yanında. Özgürlüğün tarafında. İnsan iradesini savunanlar arasında. Egemenlerce varlığı küçümseyen bir milletin asil ruhunun nişanesi oldu Batuhan. Hakk’ın hatırına koştu, koştu, koştu ta düşene kadar. Kana bulanmış, dumana boğulmuş dünyanın çölüne zarif bir Hazret-i Hacer silüeti bıraktı.

**“ Hayalini
kurduğu evliliği
gerçekleştiremedi,
ahirete kaldı düğünü.
Bir ‘şeb-i arus’ vaad
etti Rabbi ona.**

21 yaşında vatanperver bir genç. Vatan söz konusu olduğunda “Niye ben?” demeyen asil bir ruh. Askerden döneli iki ay olmuştu. Doğu’da yapmıştı vatani hizmetini; zorla değil, bilerek ve isteyerek. Çoklarının korkup kaçtığı, adım atamadığı yerlere, olaylara vatani uğruna, milleti hatırına düşünmeden adım atardı. Cesurdu. Yaşının verdiği hareketliliği vardı.

O gece evine gidip güvenle oturmayı, olan biteni seyretmeyi yakıştırmadı kendine. Vatan kaybedilseydi eğer nasıl bakardı ileride çocuklarının yüzüne. Tarih yazılırken, Batuhan’ın kanı ve teri mürekkep oldu. Arkadaşı Murat’la gitti Köprü’ye. Son fotoğrafını paylaştı oradan. Cesaretin tablosu oldu resmi. Nefes nefese tamamladı kahramanlık tablosunu. Hayalini kurduğu evliliği gerçekleştiremedi, ahirete kaldı düğünü. Bir ‘şeb-i arus’ vaad etti Rabbi ona.

BURAK CANTÜRK

İrfan Gürkan Çelebi*

“Garson şehadet siparişi alır mı?”

Biz Burak'ı Gazi Çengelköy sokaklarında garson bilirdik. Üniversite harçlığını çıkarmak için yaz boyu masaların etrafında dolaşan gençlerden sanırdık. Okulu bitirip neler edeceğini dinlediğimiz yüzbinlerce 22'lik hayalperestten ayrı bilmezdik.

Meğer onun canına minnetmiş istikbal kaygısı. Mesele istiklal olunca nasıl bir aslana dönüştüğünü, baba yurdunu savunurken görmek nasipmiş. Nereden bilecektik ki, diplomasının üzerinde mühendis, öğretmen, doktor değil de 'şehit' yazacağını. Doğruymuş meğer; Burak canıyla şahit oldu ki, Allah daha iyisini daha sonraya saklar. O'nun vermeyişinde de hayır vardır.

Aramızdan bir 'burak' hızıyla geçti Burak. Miracın sırrına baş koyan Muhammedî hayret yolculuğunun duraklarından biri oldu hatırası. Belli ki, durmayacak bu yolculuk; göklere çıktıkça yol, yeryüzüne daha çok şehitler düşecek. Onların

Öğrenci
23 yaşında
İstanbul/Çengelköy'de şehit oldu.

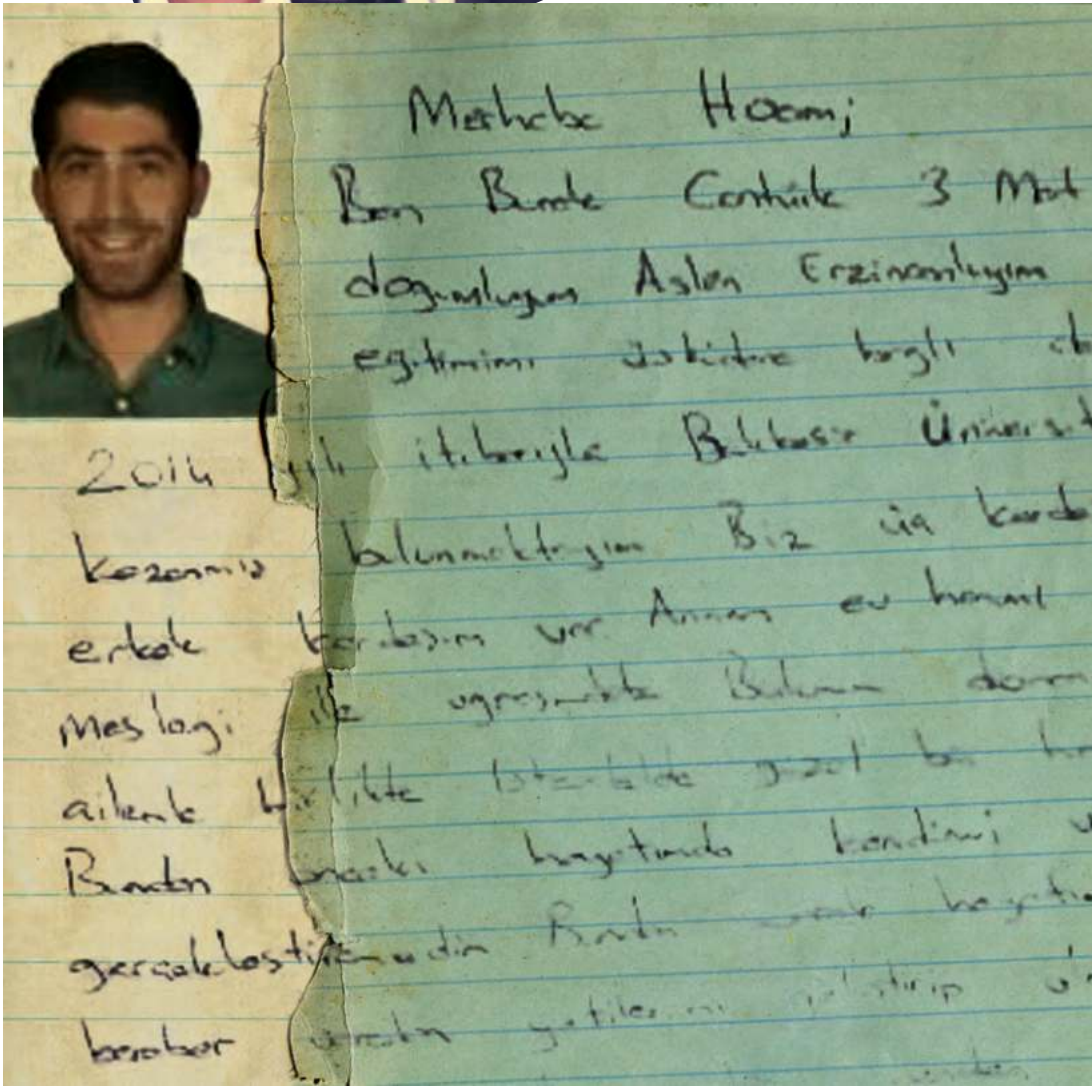
**Aramızdan bir 'burak' hızıyla geçti Burak.
Miracın sırrına baş koyan Muhammedî
hayret yolculuğunun duraklarından biri
oldu hatırası.**

çileli ayak izlerinde gerçekleşecek insanlığın doğruya ve hakka yükselişi. Yeryüzünde yetim kalmış hakkın kefi Burakların canıyla ağır basacak. Yoksullaşmış gönül gündemi, Burakların nefesleriyle dolacak.

Bizden bir çorba siparişi alırken, hatırını sormadık Burak'ın, belki o vakit söylerdi gayretinin vatan, özleminin şehadet olduğunu! Onun kadar anlayabilsek keşke, Rabbin ölümsüzlük vaadinin, ölümü nasıl da güzel öldürdüğünü...

“Allah yolunda katledilenlere ‘ölüler’ demeyin. Hayır, onlar diridirler. Fakat siz sezemezsiniz.” (Bakara, 154)

* Yazar.

Biz üç kardeşiz. Bir ablam bir de erkek kardeşim var. Annem ev hanımı babam ise kahvecilik mesleği ile uğraşmakta. Bundan sonraki hayatımda alacağım eğitimle varolan yetilerimi geliştirip, olmayan yetilerimin de farkına vararak ailemin benden gururla bahsedebileceği bir yaşam sürdürme temennisindeyim.

Burak Cantürk, 23 yaşındaydı. 15 Temmuz gecesinde minarelerden okunan ezanları ve milli iradeye sahip çıkma davetini dinledi. Babası ve kardeşiyle Çengelköy Havuzbaşı mevkiine gitti. Yüreği, vatan sevgisiyle doluydu. "Bana ne!" diyenlerden olmadı. Kaçmadı savunmadan. Zorbaların karşısında bir can aynası oldu; kötülüklerini gösterdi yüzlerine. Balıkesir Üniversitesi İşletme Bölümü 2. sınıf öğrencisiydi. Yazları eğitim masraflarını karşılayabilmek için garsonluk yapıyordu. Hainler tarafından sırtından vuruldu. Babasının kucağında verdi son nefesini. 15 Temmuz'da sonsuzluğa doğdu.

BURHAN ÖNER

Abdulhamit Güler*

Azların Zaferi

Temmuz artık 15 çekiyor. Meydanların tek sahibi biziz. Şahit olduklarımız, şehit olanların mütebessim siması... Atlattığımız, geçmişimizde atladığımız güzel dönemlerin sağlaması gibi. Adamlığın kitabının yeniden yazıldığı, sokağın masaya galip geldiği mevsimdeyiz. Artık kışımız yok. Darbeciyi iki kaşının ortasından vuran Ömer Halisdemir'in kahramanlık ve şehadet hikâyesini anlata anlata bitiremeyecek torunlarımız. 28 Şubat ve sonrasında yaşadığı eziyetlerle yılmayan Halil Kantarcı'nın şehadetini sosyal medyadan müjdelemesi, o mütebessim hali, umudumuzu yaşatacak...

15 Temmuz'da zaman kısa bir süreliğine durdu... Tarih içinde tarih kendine sordu; buna benzer kaç örnek vardı? Azdı. Peki, şimdi tarihi kim yazacaktı? Elbette şahitler ve şehitler...

Tarih tekerrürden ibaretse eğer, galiba Çanakkale'yi yeniden yazdık. Biz kaldık. Şehitlerimize imrendik. Asırdan asıra beslendik, gelecekte esinlendik. Çoğalan kötülüğe inat; elhamdülillah, biz hep azdık.

* Yazar.

İnşaat işçisi

42 yaşında

Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nde şehit oldu.

Artık kışımız yok. Darbeciyi iki kaşının ortasından vuran Ömer Halisdemir'in kahramanlık ve şehadet hikâyesini anlata anlata bitiremeyecek torunlarımız. 28 Şubat ve sonrasında yaşadığı eziyetlerle yılmayan Halil Kantarcı'nın şehadetini sosyal medyadan müjdelemesi, o mütebessim hali, umudumuzu yaşatacak... 15 Temmuz'da zaman kısa bir süreliğine durdu... Tarih içinde tarih kendine sordu; buna benzer kaç örnek vardı? Azdı. Peki, şimdi tarihi kim yazacaktı? Elbette şahitler ve şehitler...

**Önce çocuklarını
uyuttu. Eşiyle vedalaştı.
Arabasına atlayıp
Fatih Sultan Mehmet
Köprüsü'ne doğru ilerledi.
Şehadeti burada yakaladı.**

Kırk iki yaşındaki inşaat işçisi Burhan Öner'in 15 Temmuz'u, alın teriyle kurulan bir sofradan sonra geldi. Ailesiyle yedikleri o akşam yemeğinde lokmaları boğazına dizildi. Televizyondan gelişmeleri takip edip olup bitenleri anlamaya çalışırken arkadaşları telefonla darbe girişimini haber verdi. Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın ekranda görünüp bir şeyler söylemesini bekledi ve 'sokağa çıkın' davetini duyar duymaz kararını verdi. Fakat önce çocuklarını uyuttu. Eşiyle vedalaştı. Arabasına atlayıp Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne doğru ilerledi. Şehadeti burada yakaladı.

CELALETTİN İBİŞ

Ahmet Yenilmez*

Yeni Kınalı Kuzularımıza

— Celalettin İbiş'in şahsında tüm Kınalı Kuzularımıza ithaftır...

Nedir zor olan? Ölüm mü? İki saniyesine hâkim olamadığımız ve iki saniye sonrasını bilemediğimiz bir hayat serüveninde zor olan ölüm mü? Yoksa imtihan koridoru olan bu yalan dünyada “ölmeyi” başarabilmek mi? Hani Koca Yûnus demiş ya; “Ölen beden imiş, âşıklar ölmez!” “Âşıklar ölmez!”

Analar üç şeyi kınalamışlar bu topraklarda: Kurbanlık koçları kınalamışlar Allah’a kurban olsun diye! Gelinlik kızlarını kınalamışlar, evine, evdeşine, çocuklarına kurban olsun diye!

Bir de Peygamber ocağına yolladıkları kuzularını kınalamışlar, vatana, bayrağa, kurban olsun diye! Ondandır ölüm “düğün gecesi” olmuş bu toprakların yiğitleri için!

Çanakkale’de ara bölgede yaralı halde inim inim inleyen düşmanın inlemesine dayanamayıp, komutanı “Yapma siperden çıkma!” demesine rağmen, siperden çıkıp ara bölgedeki yaralı düşman askerini sırtlayıp sıhhiye çadırına

Ankara/Altındağ Belediyesi’nde işçi
53 yaşında
Genelkurmay Başkanlığı önünde şehit oldu.

götürürken şehit düşene ölü denir mi hiç! Düşmanına karşı komutanının emrini değil yüreğinin emrini dinleyen bir aslan parçasını yazdı mı ki kitaplar? Bendeniz okumadım!

Peki ya kimdi 15 Temmuz’da gelenler?

Asya ve Avrupa arasına uzanmış, memelerinden insanlığı besleyen medeniyetler anasının çocuklarının üstüne kurşun sıkanlar? Siz tanıdınız mı onları? Onları biz tanımasak da Anadolu tanıyor, ta Truva’dan! Agamemnon’un savaş meydanında yenemeyip “Hediye” diye yolladığı atın içerisinden çıkanların torunlarıydı onlar! Gaza meydanında yenilip, kancıklığın hileleri ile gelenler! 1915’te Çanakkale’ye geldiklerinde en büyük zırhlıların adı da “Agamemnon” değil miydi ki? Bu sefer bizim Kınalı Kuzularımızın elbisesinin içerisine girmişlerdi!

Ey 15 Temmuz’un Kınalı Kuzuları! Siz 101 yıl önceki savaşın son şehitlerisiniz! Ey 15 Temmuz’un Kınalı Kuzuları! Siz “Yeni Türkiye”nin ilk şehitlerisiniz! Zor olan sizlere layık olmaktır! İnşallah bizler de bu zoru başaracağız!

* Sinema Oyuncusu.

Tartaklanmıştı satılmış bir darbeci; burnu kanıyordu. Araya girdi Celalettin “Yapmayın” dedi yine de, “Bunlar bizim evlatlarımız, yavrularımız bunlar bizim.” Elindeki su şişesini uzattı titreyen haine. Allah’ın Cemal sıfatının tecellisiydi o anda.

“Yoldan dönmek yok!”

Leyla Polat*

İslam şer ve zora karşı mücadeleyi emretmişti. Abdest aldı Celalettin. Bu ülkenin evlatlarını vatansız bırakmamaya kararlıydı. “Ya şehit ya gazi ötesi yok” deyip öfkeyle çıktı evden. Allah’ın Celal sıfatının tecellisiydi o anda.

Tartaklanmıştı satılmış bir darbeci; burnu kanıyordu. Araya girdi Celalettin “Yapmayın” dedi yine de, “Bunlar bizim evlatlarımız, yavrularımız bunlar bizim.” Elindeki su şişesini uzattı titreyen haine. Allah’ın Cemal sıfatının tecellisiydi o anda.

Bir adım geri çekilmişti ki, helikopter ölüm saçtı tepelerinden. Kanını satılmışların önüne döküp susuz dudaklarla canını Rahmân’a teslim etti. Rahmân’a misafir geldi, Rahmân’a misafir oldu.

Darbe girişimini iş yerindeyken haber aldı. Beş arkadaşıyla beraber Genelkurmay Başkanlığı’nın önüne gitti. Genelkurmay Başkanlığı’nın kapısını kırıp içeri girdikten hemen sonra eşini aradı. “Genelkurmay’ı aldık. TRT ve Boğaz’da durum ne?” diye sordu. Genelkurmay’dan içeri girince kendilerine silah doğrultan eri ikna ederek, silahını indirtti, erin korktuğunu görünce elindeki su şişesinden askere su içirip yüzünü yıkadı. Müdahaleler sertleşince “Geri çekilsek mi acaba?” diyen arkadaşlarını “Bu yoldan geri dönüş yok. Gerekirse şehit, nasip olmazsa da gazi olacağız” diye uyardı.

* Yazar.

CENNET YİĞİT

Mehmet Deveci*

Cennetin yolu yiğitlikten geçer

Yiğitlik ise, şehadete en çok yakışan sıfattır. Biliriz, her ölüm acıdır ve acı; insanın yüreğine oturup oradan hiç kımıldamayan lokma gibidir. Ama uğruna ölünmesi gereken bir vatan varsa, gerisi lafıgüzaftır.

Ne de güzel demişti şair: “Sahipsiz vatanın batması haktır, sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır!” Sahip çıktı Cennet. Bir yiğitlik gösterip; belki kendi ana babasını ağlatıp; bir incelik gösterip anaların, babaların, çocukların ağlamaması için kendi canını armağan etti. Belli ki vatan, sadece bir toprak parçası değildi; uğrunda ter dökülen, hatırna can verilen, sınırları namus sayılan bir emanetti.

Gencecik ömrünün en güzel zamanlarını gözünü kırpmadan “memleket uğruna” hediye edip ölümsüz bir hayatı seçti. Ona kurşun sıkan eller tarihe adlarını: “vatan haini”, “ihanet çetesi” diye yazdırırken; şimdi o imrenilmiş bir ömrün kahramanı olarak anılıyor.

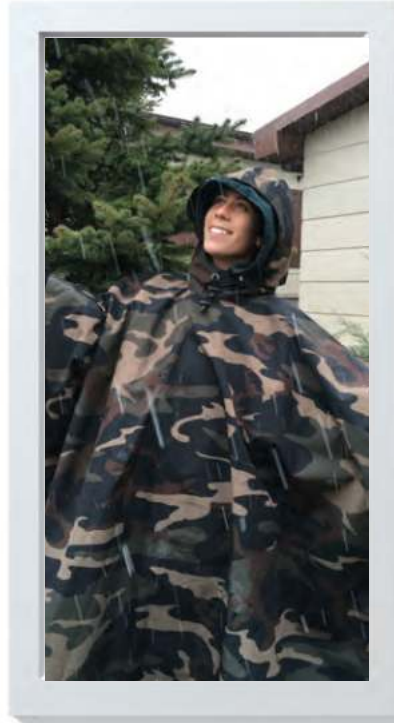
* Yazar.

Komiser Yardımcısı, Özel Harekat Dairesi
23 yaşında
Gölbaşı Özel Harekat Dairesi’nde şehit oldu.

**Hiç unutulmayacak, hiç. Yeni doğan
bebelerin kulağına isim diye okunacak
adı. Bu vatanın huzurunda şeffaf bir
ilmek gibi hep var olacak.**

Hiç unutulmayacak, hiç. Yeni doğan bebelerin kulağına isim diye okunacak adı. Bu vatanın huzurunda şeffaf bir ilmek gibi hep var olacak. Ne kadar iyilik yaparsa bu millet, hepsi Cennet imzalı olacak; pay alacak iyilikten ebediyen. Afrika’nın ücra köyünde susuzlara açılan kuyuda Cennet’in emeği olacak. Afganistan’da, Myanmar’da, Gazze’de bir yetimi sevindiren her çaba, Cennet’in avuçlarından başlayacak.

Bir Cennet vardı, yiğitlik yoluna kurbandı, diye anlatılacak satır satır. Onu okuyan gönüller onu sevecek, gözleri nemli; “Ne güzel bir sevdaya düşmüş!” diyecek...

**Cennet Yiğit de bu ülkeyi
öyle sevdi işte, uğruna
ölecek kadar. Kahraman
oldu diğerleri gibi. Adını
aldığı yere gitti.**

Henüz 23 yaşında gencecik cesur bir Özel Harekat Polisiydi. Huriye ve Yahya Kemal Yiğit çiftinin dünyalar güzeli evladıydı. Ne zordur bir anneye “Yoldaşını, sırdaşını, her an yanında olan evladını kaybettin!” demek. Bu sefer de zor oldu...

Gazi Üniversitesi Resim Öğretmenliği Bölümü son sınıf öğrencisiyken Polis Akademisi sınavlarına girdi ve kazandı. İki üniversiteyi aynı anda tamamlayıp mezun oldu, hayatına polis olarak devam etmeye karar verdi. Özel Harekât’a olan hayranlığından dolayı eğitimlere katılmaya karar verdi ve 3 aylık zorlu bir eğitimi tamamlayıp üniformayı giymeye hak kazandı. Sporcu bir kişilikti Cennet; voleybol oynamayı, yüzmeyi, resim yapmayı ve hayvanları çok severdi. Sözlüydü ve 20 gün sonra nişanı olacaktı. Özel Harekat Dairesi Başkanlığı’nda Komiser Yardımcısı olarak görev yapıyordu.

Farklıydı, diğer genç kızlardan farklıydı. Onun hayali güzel bir ev, iyi bir eş, okumuş çocuklar değildi, “Vatandı.” Bir kadının sevmesi başka hiçbir şeye benzemez. Annedir o. Sevdiklerine öyle bağlanır, çocuğunu korur gibi korur. Cennet Yiğit de bu ülkeyi öyle sevdi işte, uğruna ölecek kadar. Kahraman oldu diğerleri gibi. Adını aldığı yere gitti.

DEMET SEZEN

Halime K  k  e*

*Bir vatana   hit olmak,
bir   hide evlat olmak...*

16 Temmuz gecesi saat 21.08'de yakın arkadaşı facebook sayfasından sesleniyor Demet Sezen'e: "Kuzun burada Demet'im, şimdi uyuttum. S  t  n   de i  ti, merak etme. Yarın sabah ne diyeceğim yavruna? Yaktın bizi..."

Ne zordur annesini kaybetmiş bir çocuğu teskin etmek...

Teskin ederken yüreğiniz dağlanır çünkü. Kendinizi teskin edemezsiniz ki,   hit annenin kuzucuğuna teselli olasınız.

G  zya  larınıızı tutamazsınız ki, mavi gözlü kuzucuğun gözyaşlarına mani olasınız...

Demet de, kim bilir kaç   hit çocuğunun ba  ını okşadı, ka     hit evladını kucağına alıp bağrına bastı.

Talihe bak ki, en şerefli ölüm olan   hadet haberi onun en sevdiklerinin de yüreğini yaktı.

* Gazeteci-Yazar.

**Polis Memuru, 31 yaşında
Gölbaşı'ndaki   zel Harekat Dairesi
Başkanlığı'nda   hit oldu.**

Bu vatan için canını verdi Demet ve vatan nöbetine bir evlat bırakıp gitti.   pmeye, koklamaya doyamadan Hüseyin'ini,   hadet şerbetini i  ti.

Sevgili Hüseyin, sana da söyleyeceklerim var.

Bir gün bu satırları okuyacaksın, eminim.

Annenin emanetisin bize.

  hit oęlusun Hüseyin. Babası   hit olan çok olur Hüseyin, senin annen   hit oldu Hüseyin.

Senin annen kahraman Hüseyin.

Sadece vatani uğruna can verdiği için değil, babası   hit düşen güzel çocuklara bu acı haberi vermeyi de yüklendiği için...

Sen bir kahraman kadının evladısın Hüseyin. Sen bir   hit çocuğusun, unutma Hüseyin...

Unutma, dünyayı alsan da annenin uğrunda canını verdiği bu vatani, Hüseyin.

*Canı cananı bütün varımızı alsın da H  da
Etmesin tek vatanımızdan bizi dünyada c  da.*

    te senin annen bunun için   hit oldu Hüseyin, vatan için, senin için, hepimiz için...

Sen de Hüseyin gibi ol, Hüseyin.

Diren    n ve dirili  n Hüseyin'i ol!

Şehit cenazelerinde hep şunu derdi:
“Bu kadar kalabalık, bu kadar çok
dua bizim cenazemizde de olacak mı?”
— Ayşe Demir, Arkadaşı.

“Yavrunuz şehit oldu ama ben
varım, ben de sizin evladınızım”
diye teselli ederdi acılı anne babayı.
Kalbiyle giriyordu eşikten, kalbiyle
konuşuyordu her defasında.

Avanoslu. Özel Harekât Dairesi Başkanlığı'nda sosyal hizmetlerden sorumluydu. Şehit olan arkadaşlarının şehadet haberini vermek gibi zor ve hassas bir görevi yürütüyordu. Çaldığı kapılara gözyaşı taşıdı, o derin acıyı anne babayla, eşle, evlatla birlikte kucakladı. “Yavrunuz şehit oldu ama ben varım, ben de sizin evladınızım” diye teselli ederdi acılı anne babayı. Kalbiyle giriyordu eşikten, kalbiyle konuşuyordu her defasında. Vatan hainlerinin küstahlaştığı o gece, bir bombanın amansız gürültüsü içinde göçtü dünyadan. İslam'ın ilk şehidi Sümeyye^(r.anha) ile birlikte Nevşehir'de hainlere ait bir kolej binasına millet adına el konuldu ve Kız İmam Hatip Anadolu Lisesi'ne çevrildi, Şehit Demet Sezen'in adı verildi.

ENGİN TİLBEÇ

Sadık Yalsızuçanlar*

“Bu, enginliğin yüzü!”

Üçyüz yıl önceydi. Konya’nın Cihanbeyli ilçesinden göçen Canbeg aşiretine mensup Hasan Oğlu İbrahim, Malatya’nın Pütürge kazasında Nohutlu adında bir mahalle kurdu. Üç yüzyıl sonra, mahallede yaşayan Tilbeç ailesinin ayağı sakat ferdi, İstanbul’un Sultangazi ilçesinin İsmetpaşa mahallesine göçtü. Yoksuldular. Anne işsiz, mesleksiz, parasızdı. Baba yaralıydı, engelliydi. Evin oğullarından, on beş yaşındaki Engin, çok istemesine rağmen okuyamadı, okulunu terk etti, ailesini geçindirmek için bir tekstil firmasında çalışmaya başladı. Günler günleri kovaladı. Temmuzun on beşinci gecesı, uçaklar bomba yağdırmaya, tanklar cesur yürekleri acımasızca ezmeye, silahlar, roketler ölüm kasmaya başladığında Engin, kardeşleri ve mahalle arkadaşlarıyla birlikte evden çıktı. Dışarı sı kıyamet gibiydi. O mahşerde kardeşlerini, yoldaşlarını kaybetti. Bir kamyonetin kasasına güçlükle bindi. Karanlıkta gözden yitti. Ülkesine saldıran hâinlere bu kutlu, bu aziz millet dur dedikten tam üç gün

* Yazar.

Tekstil İşçisi
15 yaşında
İstanbul-Hasdal Kışlası’nda şehit oldu.

“Bu O!” dediler. Canını verip Cânân’ı bulan Engin. Ekmeğini taştan çıkaran yoksul Engin. Yüreği memleket kadar büyük Engin. “Bu, enginliğin yüzü...”

sonra bulunabildi Engin. Vurulmuş muydu, yoksa ezilmiş miydi anlaşılamadı. Evden çıkarken kimliğini almayı unutmuştu. Kim olduğu bilinmiyordu. Yüzü tanınmaz haldeydi, parçalanmıştı. Asıl çehresine bakılınca tanındı Engin. Ölmemişti. Diriydi. Adlî Tıp Kurumu’na gelen yakınları, “evet, bu Engin bir yüz” dediler. Yüzünde bir hilal, bir yıldız, bir de marifetin rengi olan kırmızı ile birliğin rengi olan beyaz vardı. “Bu O!” dediler. Canını verip Cânân’ı bulan Engin. Ekmeğini taştan çıkaran yoksul Engin. Yüreği memleket kadar büyük Engin. “Bu, enginliğin yüzü” dediler.

Henüz 15 yaşındaki Malatyalı Engin Tilbeç, kısacık hayatını mazlum yaşadı fakat son nefesini verdiğiğinde, artık kimsenin unutmayacağı bir destanın başkahramanıydı.

Henüz 15 yaşındaki Malatyalı Engin Tilbeç, kısacık hayatını mazlum yaşadı fakat son nefesini verdiğiğinde, artık kimsenin unutmayacağı bir destanın başkahramanıydı. O gece, Sultangazi'deki evlerinden Vatan Caddesi'ne gitmek için arkadaşlarıyla birlikte bir kamyonun kasasına bindi. Kendisinden daha sonra haber alınamadı. Abisi İrfan Tilbeç, kardeşini hastane hastane dolaşarak aradı. Fatih'teki Bezmialem Hastanesi'nde kimliksiz bir cesedin bulunduğu haberini alır almaz buraya gitti ve yüzü parçalanmış Engin Tilbeç'i kıyafetlerinden teşhis etti. 15 Temmuz'a kadar annesi ve babasıyla yaşayan Engin Tilbeç'in gencecik yaşında erdiği şehitlik makamı, minnetle karşılanıyor.

ERHAN DÜNDAR

Cihan Aktaş*

Gönülden Hisseden

“Duyarlı” sıfatını ne çok kullanıyoruz gündelik konuşmalarımızda ve sıklıkla, çok da üzerine düşünmeden. Kim, niye, hangi açıdan duyarlı? Bir insanın duyarlılığını ölçmenin kusursuz bir yöntemi var mıdır? Kalp gözü açık olmak, kalbinin mührü çözülmüş olmak...

15 Temmuz darbe girişimi şehitlerinden Erhan DüNDAR, o gece gerçekleşen hareketi devrime yaklaştıran sahnelerin kahramanlarından biri. İşitme ve konuşma engelli olması, etrafında olup bitenlere mesafe koymasına yol açmamış, haberi alır almaz harekete geçmiş. Tanımadığı yüzleri aşına kılan bir koşu sırasında, öncelikle nerede olması gerektiğini anlamaya çalışmış olmalı. Onun, Sultangazi Baştabya Kışlası’na giderek darbe girişimini engellemeye çalışan halkın arasına katıldığı sırada, demokrasi veya darbeler konusunda çok duyarlı bilinen ün sahibi birçok kişi sessiz kalmayı yeğledi, dahası halkı da sokaklara çıkmaktan sakındırmaya

İşçi
21 yaşında
İstanbul/Habipler civarında şehit oldu.

çalıştı. 21 yaşında bir genç olan Erhan, etrafıyla ilişkilerinde muhatabının işaret dilini bilmemesinin sıkıntılarını birçok kez tecrübe etmiştir muhakkak. Bir kamyonun kasasında diğer direnişçilerle birlikte Baştabya Kışlası’na giderken gözlerimin önüne getirmeye çalışıyorum onu. Kelimeler, sesler, sözler alışılmış ifade ve anlamlarından taşmışlardı elbette, fakat samimiyetin yalınlığını sergiliyorlardı. Yüzler konuşuyor, adımlar duyuruyordu. Abartılı söz ve davranışlara, yorucu izahlara, can sıkıcı yanlış anlamalara mahal olmazdı, apaçık haklı bir direniş sırasında. Ne soru vardı ne yargı, ne korku vardı ne tereddüt. “Ya Allah! Bismillah Allahuekber!”

Duyarlılık diye bir şey varsa bunu sağlayan beş duyudan farklı bir algı kaynağı ve herhalde kalp, akleden kalp.

Her çocuk ailesi için değerlidir, fakat Erhan aynı zamanda tamamen biricikti. İmmihan Hanım’la Ramazan Bey’in tek çocuğuymuş. Yetiştirdikleri asil mizaçlı çocuğun o geceyi kızıl karanlıktan kurtaran kahramanlar arasında yer alması DüNDAR ailesi için bir teselli olmuştur, inşallah.

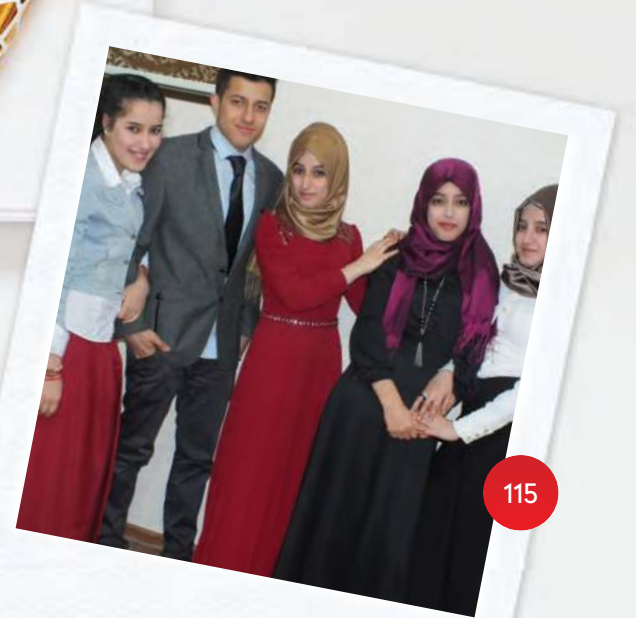
* Yazar.

“İnanacağız kadere...
Kader bu...
O ne diliyorsa o...”

— Babası

Malatyalı Erhan Dünder 21 yaşında bir yiğit. O gece arkadaşlarıyla birlikte bir hafriyat kamyonunun kasasına binerek, Habipler tarafına gitti. Tanklardan birinin, içinde bulundukları kamyonu çarpması sonucu dengesini kaybederek yere düştü. İlk müdahale Arnavutköy Devlet Hastanesi'nde yapıldı. Fakat daha sonra Çapa Tıp Fakültesi'nde yoğun bakıma alınan Erhan Dünder, şehadet şerbetini 10 gün sonra içti.

EROL OLÇOK
Mahir Ünal*

Adam gibi adam...

Güzel olan bir şey sözcüklerle ifade edildiğinde, güzelliğinden bir şeyler yitiriyor sanki. Onun hakkında susmak, konuşmaktan daha değerli gibi hissediyorum çoğu zaman.

O benim ustam, dostum, yol arkadaşımdı.

O çok güzel bir insandı.

Konuştüğümde onunla ilgili anıların büyüsü bozulacaktı gibi hissediyorum. Bu yüzden onunla ilgili şimdiye kadar pek konuşmadım. Konuşmak da istemedim açıkçası. Belgesel için, röportaj için, kitap için aradılar, “Çok yakındınız, en azından birkaç kelime söylemeniz.” dediler, söyleyemedim.

Şimdi şehadetinin üzerinden tam bir yıl geçmiş ama dün gibi hatırlıyorum.

15 Temmuz gecesi idi. Her birimiz darbe girişimini haber aldığımız andan itibaren ülkemizin neyle karşı karşıya olduğunu anladık. Türkiye’nin uzunca zamandan beri vermiş olduğu bir mücadelenin en zorlu anıydı.

Reklamcı

54 yaşında

15 Temmuz Şehitler Köprüsü’nde şehit oldu.

Türkiye, Cumhurbaşkanımızın ‘paralel devlet yapılanması’ olarak nitelediği terör örgütüyle mücadele sürecine devam ediyordu. Bu mücadeleyi kendine dert edinmiş dostlarımız, arkadaşlarımız vardı. Sadece bürokratik akıl bu mücadelede yeterli değildi. Vatana aşkla, devlete sadakatle bağlı olmak gibi bir duygunuz yoksa her şey kuru bir davadan ibaret kalır. Erol Bey, vatana aşkla bağlıydı.

Saat 22.30’da Erol Bey beni aradı ve “hocam ne oluyor?” diye sordu. “Darbe oluyor!” dedim.

Sonrasında abdest aldım, silahımı aldım ve eşimle helalleştim. Evimin hemen yanında, Erol Bey’in evi vardı. Evini çok kullanmıyordu, bu yüzden onun evinin daha güvenli olacağını düşündüm. Oğlumu ve eşimi onun evine göndermek istedim. Erol Bey ile konuştum. “Tamam, daha iyi olur” dedi. O gece Mücahit Bey ve Yalçın Bey ile buluşacaktık. Sonra onlar geldiler, komşum Beşir Atalay Bey geldi. O an kendiliğinden bir kriz masası oluştu. Teşkilat mensuplarımızı arayarak meydanlara yönlendiriyorduk. Radyo ve TV programlarına bağlandık. Sonra Erol Bey bir daha aradı ve “Ben çıkıyorum” dedi. Tabii, bir şey diyemedim o an. Çünkü hepimiz çıkıyorduk. Belli bir süre sonra Cevat Bey aradı “Ağabeyime ulaşamıyoruz. Haydarpaşa Numune Hastanesi’nde diyorlar ama ulaşamıyoruz” dedi. Ben hemen ilgili makamları aradım. O gün bürokraside birçok kişiye ulaşmak zordu.

Arkadaşımız Prof. Dr. Lütfü Orhan Bey ile görüştüm. Acı haberi Lütfü Bey’den aldım ve sonrasında Erol Bey’in şehit olduğu haberini kardeşi Cevat Bey’e ilk ben söyledim.

* AK Parti Tanıtım Medya Genel Başkan Yardımcısı,
Kahramanmaraş Milletvekili.

Bu hayatta benim için ikinci en zor şeydi. İlki annemi kaybettiğimiz zamandı. Menderes ağabeyim askerdeydi. Ona annemi kaybettiğimizi söylememiştik. Askerden geldiğinde söylemiştik. Sonra Cevat Bey Abdullah Tayyip'i sordu. Tekrar konuştum Lütfü Bey ile... O da şehit olmuş...

O an her şey durdu. Telefon konuşmaları durdu, insanlar durdu, zaman durdu. Sadece “Allahuekber” dediğimi hatırlıyorum. “Allahuekber” dediğimde etrafımda Erol Bey'in çok yakın dostları Yalçın Bey, Mücahit Bey ve Beşir Bey vardı ve ne olduğunu sordular. Cevap veremedim. İşte o an her şey bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Erol Bey ile ilk tanıştığımız an geldi gözümün önüne. Gülümsemesi, kendine özgü tavrı, özgüveni, neşesi ve böyle şövalye yürüyüşüyle odaya girişi. Ağabeyim aracılığıyla tanışmıştık. 1992'de ortak bir reklam ajansı kurmuşlardı. Ben o yıllarda Florya Tevfik Ercan Lisesi'nde öğretmenlik yapıyordum. Ajansa gitmiştim; kapıdan gülümseyen ve gülümsemesine bir heybetin, coşkunun, özgüvenin eşlik ettiği bir adam girmişti. Ve sonra onunla yaşadıklarımız, paylaştığımız acı ve sevinç dolu günler, dostluklarımız, sohbetlerimiz.

O kadar çok şey vardı ki... Bir an hepsi gözümün önünde uçuşmaya başladı.

O sene Ramazan ayı boyunca görüşememiştik kendisiyle. Umreye gitmişti. Oğlum daha yeni dünyaya gelmişti ve Erol Bey de çok mutlu olmuştu. Şule Hanım'la evlenmemize Erol Bey vesile olmuştu. Israrlı davetini kıramayarak Assos'a gittim. Ve biz Assos'ta, 1992'den o güne kadar adeta dostluğumuzun karşılıklı ibrasını yaptık ve helalleştik.

“Buraları yaptık Hocam ama” dedi “buralar bize kalmayacak”. Dedim ki, “Ya şaka yapma biz seninle 80'e kadar yaşayacağız, kalbinde stent var diye mi böyle konuşuyorsun?”. “Hocam ben şehit olmak istiyorum” dedi. Dedim ki, “Seni askere almazlar, sen nasıl şehit olacaksın?” Hep şehadet vardı aklında, hep onu söylerdi ve birçok insana da bunu söylemişti.

15 Temmuz şehitleri ile ilgili genel olarak böyle bir ayan beyan hali vardır. Sanki hepsi “şehadet onlara ayan olmuş ve bunu beyan etmiş” gibiydiler. Ben bütün şehitlerle ilgili bunu hep duydum, aynı şeyi Erol Bey'de de gördüm. Orada

helalleştik. O an benim için çok kıymetliydi. O gecenin ertesi, beraberce İstanbul'a döndük ve cuma günü şehadet şerbetini içti.

Erol Bey'in benim için özel bir yönü var. Biz yıllarca çok yakın çalıştığımız için dostluğu benim için nefes almak gibiydi. Nasıl aldığınız havayı kaybettiğinizde nefes alamazsınız ve havanın önemi daha da anlaşılır, onu kaybettiğim an onun benim için ne büyük anlam ifade ettiğini bir kez daha anladım.

Erol Bey özel bir adamdı. Mesela bir sorun yaşadığınızda, bir anda o sorunu anlamsızlaştırırdı. Coşkusu, sevinci, hayata meydan okuyan duruşu, etkileyici sözleri ile sorununuzu buharlaştırırdı. Yüreğinize umut aşılarırdı. Bir anda “Evet ya, biz bu sorunu aşarız” diye düşünmeye başlardınız.

Abdullah'ı “kralım” diye severdi, Emir'i “prens”, Şamil'i ise “şehzade”... Onlara bunu hissettirirdi. O dostuna dostluğunu, evladına babalığını, annesine evlatlığını hissettirirdi. Ve herkesle hak ettiği şekilde ilişki kurardı. Eğer birisi ihanet etmişse ona da hainliğini hissettirirdi. İnsanlarla o kadar sahici bir ilişki kurardı ki; insanlar kendi gerçek yüzlerini onun aynasında görürlerdi. Bu çok kıymetli bir özellik... Hiç kimseye hak etmediği şekilde davrandığını görmedim. Eğer bir kişiye sert bir şekilde davranırsa, o kişi bilirdi ki onu hak etmiştir. Birine sevgi gösteriyorsa, o kişi mutlaka o sevgi ve şefkati hak etmiştir.

Korkusuz bir adamdı, bir fişek gibi yaşadı ve bir fişek gibi göçtü bu dünyadan.

Onun ölümü bana ölümü sevdirdi. Yani bir gün onunla yeniden karşılaşacağım düşüncesi ölümü bana daha yakın, daha sevilir hale getirdi. İnsan para, mal, mülk biriktirmekten daha çok dostluk ve kardeşlik biriktirmeli. Bize çok şey öğretti dedim ya, ölümü de bize çok şey öğretti. Duam, inşallah dostluğumuzun ahirette de cari olmasıdır.

Hepimiz onu çok özliyoruz. Şehadetlerinin birinci yılında onu ve “kral oğlu” Abdullah Tayyip'i bir kez daha hasretle, sevgiyle anıyorum.

Şehitler ölmez.

Makamları yüce olsun.

FATİH KALU

Ahmet Ataç*

*“Silahım yoksa da
canım var!”*

Bir civan, bir delikanlı, aslanlar gibi bir vatan sevdalısı. Şairin deyimiyle “arşa değen bir baş”. Fatihler yetiştiren medeniyetin dal uçlarında taze bir gonca. Öğrenci. Ümitleri var bahar kokulu. Hayalleri var gök mavisi.

Gerede’de İzzet Baysal Üniversitesi’nde bilgisayar mühendisliği okuyordu. 15 Temmuz sabahı, çağrılmış gibi, arkadaşını da yanına alarak Ankara’ya geliyor. Eve vardığında, annesinin ve kız kardeşinin ağladığını görüyor. “Ne oluyor?” diye sorunca, darbeyi haber veriyor annesi. “Cumhurbaşkanımızı da Adnan Menderes gibi asacaklar!” diyor. Kız kardeşi Zehra ise, “Kur’ân’ımızı elimizden alacaklar, namazımıza engel olacaklar!” diye sızlanıyor.

Önce babasının gözlerine bakıyor Fatih. Babasının gözleri “gitme, kal!” der gibi bakıyor. Cevabı hazır: “Baba sen, şu kadar yıl vatan ve bayraktan bahsedersin, şimdi de gitme diyorsun” deyince izni koparıyor. “Gideceksin ama keleşin var mı?” diye soruyor. “Keleşim yok ama canım var!” diye karşılık veriyor.

**Üniversite Öğrencisi, 21 yaşında
Cumhurbaşkanlığı Külliyesi yakınlarında
şehit oldu.**

Herkesle helalleşerek yola çıkıyor. Doğruca Külliye’ye koşuyor. 15 Temmuz gecesi, “müşterisini Allah bilenler için canların satıldığı” pazarın ortasında buluyor kendini.

O gece, kırk yıldır tezgâhlarında ödle, tedbirci, korkak bir güruh yetiştiren kan emicilerin kirli emellerini sergiledikleri geceydi. Sessizliğin alçak uçuşlarla, tank gıcirtalarıyla bozulduğu gece, münafıkların makyajının döküldüğü, hainlerin maskesinin düştüğü geceydi. “İşte o an bu an” dedi. “Hakiki imanı elde eden insan kâinata meydan okur!” düsturunun tecellisiyle bir ok gibi fırladı yerinden.

Necip Fazıl’ın deyimiyle “Kim var?” denildiğinde, hemen “Ben varım!” diyecek bir gençliği temsil için yürüdü. Bu cennet vatani karanlık adamların kirli hesaplarına yedirmemek için, hainlerin planlarını kafalarına geçirmek için kalktı. Milli iradeye sahip çıkmanın sorumluluğunu yüreğinde hissederek tarlasını yakan muhtar Hicabi, Saraçhane Meydanı’ndaki heyecanı “şimdi tavaftayız” diyerek ateşleyen İlhan Varank gibi, “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz” diyerek tanklara meydan okuyan Türkân Hanım gibi, olması gereken yerde, olması gereken vakitte oldu Fatih.

Şehadet şerbetine arının çiçeklere uçuşu gibi hızla uçtu. Şehadet meydanına düğüne gider gibi gitti Fatih. Kendinden sonrakilerin bahtını açmak için, Fatih olmanın hakkını vermek için koştu, koştu. Darbeyi bile bedavaya getirmek isteyen hainlerin kurşunlarına çelikten bir kalkan oldu. Diğer masum sivillerle beraber mânâ âleminde Allah diye atan bir yüreğe dönüştü. Ölümsüzlüğe giden yolda gülerek başladı kutlu yolculuğuna. “Sadıklarla beraber olun!” çağrısına uymanın mutluluğuyla. “Kâinatın Efendisi”ne komşu olacak olma tesellisiyle düştü vatan toprağına...

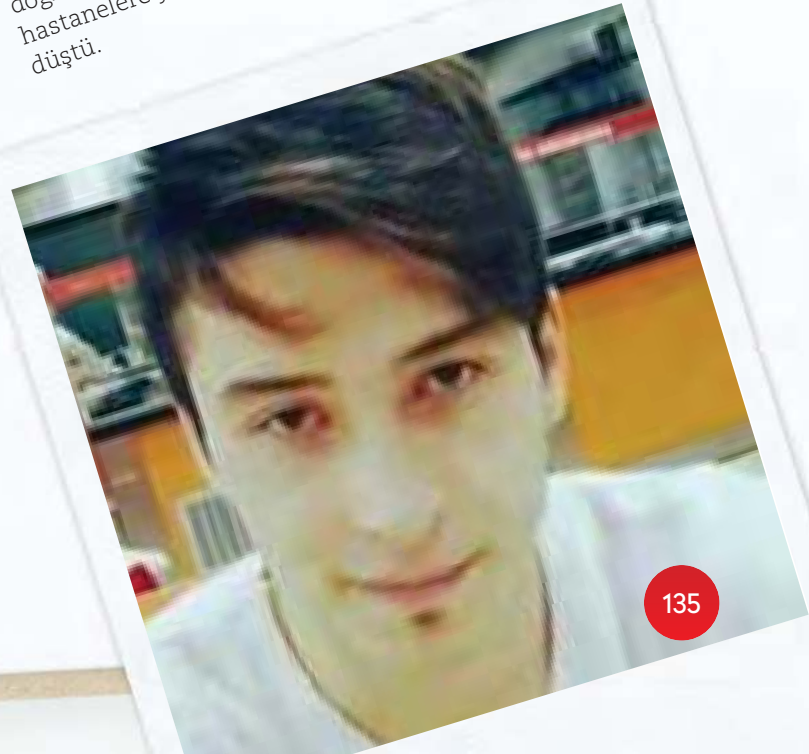
Artık bu cennet vatanda onun adı yaşayacak. Her Fâtîha’dan nasibini alacak Fatih. Yeni doğan bebeklerde yaşayacak adı. Yüreklerde yeşerecek hatırası, sevgiyle, muhabbetle, aşkla...

* Prof Dr., Celal Bayar Üniversitesi.

“Önce babasının gözlerine bakıyor Fatih. Babası “gitme, kal!” der gibi bakıyor. Cevabı hazır: “Baba sen, şu kadar yıl vatan ve bayraktan bahsedersin, şimdi de gitme diyorsun” deyince izni koparıyor.

Üniversite öğrencisi. Gerede’de İzzet Baysal Üniversitesi’nde bilgisayar mühendisliği okurken, 15 Temmuz sabahı Ankara’ya dönmek üzere yola çıktı. Akşam eve varınca, annesini ve kız kardeşini ağlar halde buldu. Darbeyi öğrenince taksi şoförlüğü yapan babasından izin alarak Külliye’ye doğru yola çıktı. Babası Erdal Bey de taksisiyle hastanelere yaralı taşıdı. Fatih Külliye’de şehit düştü.

GÜLŞAH GÜLER

Ravza Kavakçı Kan*

*“Kızının adını tüm Kırıkhan
duyacak...”*

15 Temmuz 2016, sıcak bir yaz günü, günlerden Cuma...

Yani Müslümanların bayram günü, güzel bir gün, Cuma...

Özellikle yaza denk gelen her Cuma olduğu gibi, hafta sonu tatilinin o tatlı telaşı sarmıştı yine Ankara'yı. Fakat akşama doğru bu Cuma gününün diğer Cumalardan farklı olduğu, bir şeylerin yolunda gitmediği huzursuzca hissedilir olmuştu... Ve o parlak yaz gününün gecesi, Türkiye için çok ama çok karanlıktı. 15 Temmuz Türkiye'nin en uzun gecesi idi.

Rabbimize sonsuz şükürler olsun ki, milletimiz dünya demokrasi tarihinde eşi benzeri görülmeyen bir milli mücadele sergiledi ve ellerinde bayrakları, gönüllerinde vatan sevgisi ve göğüslerinde imanlarıyla tanklara, mermilere, F-16'lardan atılan bombalara ve onların arkasındaki gözü dönmüş hainlere “Dur!” dedi. Sayın Cumhurbaşkanımızın talimatları ve Sayın Başbakanımızın davetleriyle milletimiz eşsiz bir destan yazdı. Sayın TBMM Başkanımız İsmail Kahraman'ın başkanlığında milletvekillerimiz, milli iradenin tecelligâhı olan Meclis'i-üzerine yağan bombaların ve kurşunların altında-açtılar.

* AK Parti İstanbul Milletvekili,
TBMM Dışişleri Komisyonu Üyesi,
TBMM AB Uyum Komisyonu Üyesi.

**Komiser Yardımcısı, 24 yaşında
Gölbaşı'ndaki Özel Harekat Dairesi
Başkanlığı'nda şehit oldu.**

15 Temmuz gecesi kahraman milletimiz Kurtuluş Savaşı mücadelesini aratmayan kararlı ve azimli bir duruş ve emsalsiz bir mücadele sergiledi. Ve bu sayede Türkiye 16 Temmuz sabahına bir kahramanlık destanı daha yazmış olarak erişti. Şüphesiz ki 15 Temmuz'un en büyük kahramanı “Ben halkın gücünün üstüne bir güç tanımadım bugüne kadar” diyerek milletini vatanına ve demokrasisine sahip çıkmaya davet eden Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'dı.

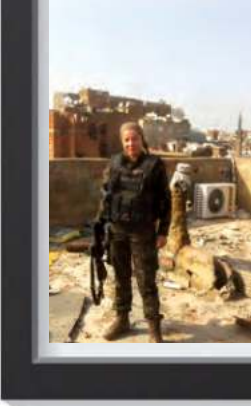
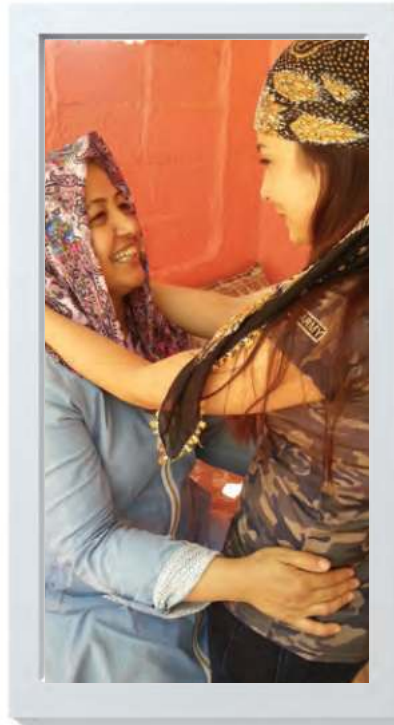
Ogün sokağa çıkan milyonlarca isimsiz kahramanımız arasında, “yine olsa yine aynı şekilde hareket ederim” diyen 2194 asil gazimizin yanı sıra, 250 kahraman şehidimiz vardı. Tıpkı gazilerimiz gibi, şehitlerimiz de adeta bir Türkiye mozaigi idi: Kimi neredeyse çocuk yaşta, damarlarındaki kan jetlerden daha hızlı “delikanlı” gençlerimiz, vatanını ve hürriyetini namusu bilen onurlu erkeklerimiz, çınar gibi yaşlılarımız yani ihtiyar delikanlılarımız, yüreği tanklardan güçlü dağ gibi kadınlarımız...

İşte o kadın şehitlerimizden biri de Gölbaşı Özel Harekât Daire Başkanlığında çalışan 24 yaşındaki Komiser Yardımcısı Gülşah Güler kızımızdı. Hayatının henüz baharında, çalışkan, dürüst, başarılı, kısacası pırlanta gibi, göz aydınlığı bir evlattı Gülşah Güler... Polis olma hayali vardı ve Gazi Üniversitesi Resim Öğretmenliği 3. sınıf öğrencisiyken akademiye girmesiyle bu hayali gerçekleştirmişti. Bir yandan üniversite eğitime devam ederken, bir yandan da polis akademisini başarıyla tamamladı.

Gülşah Güler güvenlik güçlerimizin gözbebeği ve 15 Temmuz'un nice isimsiz kahramanının da adresi olan Özel Harekât Dairesinde göreve başladığında anneciğine “Kızının adını tüm Kırıkhan duyacak” derken, bilmeden belki de bir hayalinin daha, yani şehadetinin müjdesini veriyordu. Özel Harekât imtihanında 1000 kişi arasında başarıyla 60. sırada yer aldığı ailesi onunla yine gurur duymuştu. Diyarbakır ve Şanlıurfa'da geçici görevde bulunduğu süreçte de cesareti ile dikkatleri üzerine çekmişti.

O gece haberleri duyunca merak eden yakınları Gülşah'ı telefonla aradıklarında, saldırıya karşı mücadele halinde olduğu için meşgul edilmemesini istedi onlardan. Endişelenen babası dayanamayıp aramaya devam etti ama saat 00:00'dan sonra kendisinden haber alınamadı. Yaralı olduğu haberini müteakiben şehadet haberi geldi...

Şehit Gülşah Güler Hatay'da cenazesi defnedilmeden önce eve getirildiğinde tabutun üzerindeki al bayrağa bembeyaz bir duvak refakat ediyordu... Şehidin ağabeyi metin, asil ve vakur bir şekilde

“O gitmezse, ben gitmezsem Türkiye diye bir şey olmaz” diyerek, vatan ve bayrak için ödenen bedelleri hatırlatıyordu. Şehidin cenazesinde ise Anneannesi bir süre evvel vefat eden dedesine selam gönderiyordu şehit torunu ile... Gülşah Güler’in adını sadece Kırkhan değil, artık tüm Türkiye duymuştu.

Güler yüzü, pozitif enerjisi ve cesaretiyle tanıyanların gönüllerinde taht kuran Gülşah, artık 80 milyon Türkiye Cumhuriyeti vatandaşının evladı, gururu ve kahramanıdır. Adı ve hikâyesi gelecek nesillere, özellikle genç kızlarımıza güzel bir örnek teşkil edecektir. O gece hayatının baharında toprağa düşen taptaze bir gül guncasıdır

Gülşah Güler... Fakat aziz hatırası gibi kendi de asla solmayacaktır: Çünkü şehittir, ölmemiştir, diridir...

Bizler bu kahraman evladımızın ve diğer 250 kahraman şehidimizin milletleri, bayrakları, vatanları ve devletleri için en büyük fedakârlığı yaptıklarına şahidiz; onları ebediyete kadar şükranla yâd edeceğiz. Rabbimiz inşaAllah şefaathlerine nail eylesin.

Aziz şehitlerimize hitaben:

“İnna lillah ve inna ileyhi raciun.”

(Şüphesiz ki Allah’tan geldik ve dönüş O’nadır.)

Entum lena selef ve nahnu halef ve inna inşaAllahu bikum lahikun.

(Siz bizden öncydiniz ve biz halefiz ve Allah isterse size katılacağız.)

HALİL İBRAHİM YILDIRIM

Suavi Kemal Yazgıç*

*“Anne ver bayrağımı
koşayım!”*

Onbeşliklerden. Ailesi Şanlıurfalı. Bayrampaşa’da doğma, büyüme. Beş çocuklu bir ailenin evladı. Ortaokulu yarıda bırakmak zorunda kalmıştı. Ailesinin maddi durumu nedeniyle bir yandan çalışıyor bir yandan da liseyi dışarıdan bitirmeye uğraşıyordu. En büyük hayali çalıştığı galeride satılanlar gibi bir otomobili olması ve arkadaşlarıyla birlikte uzun yolculuklara çıkmaktı. 15 Temmuz akşamı yorgundu ve uzanmıştı. Ancak haberler gelmeye başlayınca uykusu açıldı ve babasını darbeye karşı koymaya ikna etti. İbrahim Peygamberin atılması için hazırlanan ateşe, safını belli etmek için su taşıyan o karnca misali düştü yollara. Babası Bahattin Yıldırım, İbrahim’in şehit olduğu anı şu sözlerle anlatıyor: “Komşularımızla birlikte Çevik Kuvvet’e doğru gidiyorduk. Halil İbrahim bir ara yere düştü. Ben de ayağı yere takıldı diye düşündüm ve kalkması için kendisine seslendim, yanıt alamayınca kaldırmak istedim ancak elime kan bulaştı. Nereden geldiğini bilmediğimiz bir kurşun

Öğrenci

15 yaşında

Bayrampaşa Çevik Kuvvet önünde şehit oldu.

Halil İbrahim bir ara yere düştü. Ben de ayağı yere takıldı diye düşündüm, kaldırmak istedim ancak elime kan bulaştı.

kafasının arkasından içeri girmişti. Bir araçla Bayrampaşa Devlet Hastanesi’ne kaldırdık. Gürültülü bir ortam olduğu için kurşun sesini bile duymadık. O bölgede 2-3 kişinin daha vurulduğunu duyduk.”

Vatan savunmasına kendilerini feda edenler için yakılan “Hey on beşli, on beşli” türküsü, şimdi bir de 15 Temmuz darbesine “Hayır” deme cesaretini gösteren bir başka on beşli için yankılanıyordu. Halil İbrahim Yıldırım, Bayrampaşa Muratpaşa Mahallesi’ndeki Muradiye Camii’nde kılınan cenaze namazı sonrası Edirnekapı Şehitliği’nde toprağa verildi. 15 Temmuz’un bu genç şehidinin adı memleketi Şanlıurfa’da bir anaokuluna verildi.

* Yazar.

Zorluklar sebebiyle okulu bırakmak zorunda kalmıştı. Babasıyla dışarı çıktılar. Bayrampaşa Çevik Kuvvet Şubesi'ne doğru ilerlerken yere yığılıverdi.

Gencecik bir fidandı. Annesinin babasının kuzusuydu önceden sadece, ama artık bir de vatanın yiğit bir aslanı! Babası Bahattin Yıldırım, 5 çocuğunu zor şartlarda yetiştirmeye çalışıyordu. Hatta bu zorluklar sebebiyle Halil İbrahim Yıldırım okulu bırakmak zorunda kalmıştı. Mülâyim, sevecen, sevilen bir delikanlı! Darbe girişimi gecesinde babasıyla dışarı çıktılar. Bayrampaşa Çevik Kuvvet Şubesi'ne doğru ilerlerken Tuna Sağlık Meslek Lisesi civarında yere yığılıverdi. Kafasına isabet eden kurşun sebebiyle ağır yaralandı. Babası tarafından hastaneye kaldırıldı; yoğun bakımda ancak 3 gün kalabildi. Halil İbrahim'in organları nakil bekleyen hastalar için bağışlandı.

HALİL KANTARCI

İsmail Kılıçarslan*

“Yaptın yine yapacağınızı...”

Demek böyle olacaktı.

Hâlbuki aramızda bedel ödeyen biri varsa o da sendin. 28 Şubat’ın o soğuk, puslu, kirli atmosferinde, daha çocuk yaşımda, elbette işlemediğin bir suçla seni hapse atmışlardı. Bedelse, sen o bedeli en ağır, en olağanüstü biçimde ödemiştin.

Seni nasıl hatırlayacağım biliyor musun abi? Üsküdar’da sen, ben, Yakup ve Tayyar abi oturmuştuk hani. Bizim çocuklar da vardı. Gündemin her zamanki gibi bu memleketin güzel, aydınlık yarınlarıydı. Zaten bizim kuşak için ya ekmek ya da vatandır hakiki gündem. Gerisi teferruattır hep. Yattığımız hapis dâhil, verdiğimiz can dâhil.

Seni nasıl hatırlayacağım biliyor musun abi? Hani birbirinden güzel o üç çocuğunla bazen parkta, bazen evde çeşitli fotoğraflar çekip paylaşıyordun ya. Yüzünde hep bir ‘evet, geç oldu biraz; ama sonunda oldu işte’ ifadesi...

Esna

37 yaşında

Çengelköy Polis Karakolu önünde şehit oldu.

Seni nasıl hatırlayacağım biliyor musun abi? Osman anlattı son saatlerini. Yakup anlattı. Sürekli telefonlaşmışsınız ikisiyle de. ‘Durulmaz’ demişsin. Çocukları öpüp, hanımla helalleşip çıkmışsın.

Osman görüntüleri izlerken sürekli kendi kendine ‘inme o arabadan reis, inme’ demiş. Sanki inmesen, sanki üç dakika daha beklesen o arabada her şey başka olacaktı gibi. ‘Olacak olanın olmasına engel teşkil edecek hiçbir şey olamaz’ cümlesini elbette o da biliyor. Ama kalp dayanmıyor işte be reis.

Vurulup düştüğünün haberini aldığımda, o gece üzerinden tank geçen arabamın yanına gidiyordum abi. Taksideydim. Bir şey geldi ve koptu kalbimden. Sert, acı, acımasız bir şey gelip koptu. Sonra şehit olduğun geldi aklıma. Dedim ki, ‘Vay be reis, yine yaptın yapacağınızı; yine düştün önümüze. Yolu açtın yine’...

Halil Reis, bir polisin omuzunda sana hıçkır hıçkır ağlarken, cennetin en güzel yerinde olduğun geldi aklıma. İnsan ağlarken de gülümseyebilirmiş. Sayende bir şey daha öğrendim.

* Yazar.

**Sri Lanka'nın yetimlerinin
sevindirileceği yetimhaneye
isim oldu Halil. Adıyla nöbetini
tuttuğu İbrahim'in^(as) 'Dost'
unvanını ebedî hatırlatacak bize.**

Halil

Senai Demirci*

Küsmesi gerekirdi Halil'in devletine, milletine. Hepimizden hayat alacağı vardı; çünkü gençliğini hepimizi kuşatan bir cinnetin kuyusunda tüketmişti. "Bana ne..." diyebilirdi o gece. Henüz 15'inde uçarı delikanlıyken, hayallerinin elinden tutmasını umduğu devleti, ona hapishaneyi lâıyk gördü. Yoğun gürültülerin arasında yitirdik Halil'in hakkını. Düştüğü yerden kaldıramadık Halil'i. Kalın hesapların telaşıyla duyamadık kederli iniltisini. 28 Şubat darbecilerinin Halil'i idamla yargıladığını unuttuk. Çektiğini bizim adımıza çektiğini bilemedik. FETÖ'nün sözde savcılar ve hâkimleri tarafından 10 yıl hapse mahkûm edildi.

Sonunda çıktı zindandan. Evlendi. Özgürlüğü çok gördüler, yeniden dava açılar, kirli ellerini yakasından çekmediler. Bu arada, pırıl pırıl üç evlat büyüttü Halil. Güzel mi güzel bir babaydı. Evladıyla çektiği fotoğrafın sıcaklığı milletinin kalbini ısıtmaya devam edecek. Derdi vardı, yetimler için kanadı kalbi. Durduğu yer, "Yetimler Yetimi"nin durduğu yerd; yetimlerin tarafı, öksüzlerin yanı...

Çengelköy Karakolu'nun askerler tarafından baskın yediğini duyar duymaz, çocuklarını birer birer öpüp dışarı çıktı. Jet gürültüleri ve patlama seslerinin duyulması üzerine eşi, kapıda, 'Gitme' dedi. 'Bana bir şey olacaksa evde de olur. Hakkını helal et' dedi ve Çengel'e indi.

Son sözü, "Eşimi ve çocuklarımı çok seviyorum. Onları ümmete emanet ediyorum" oldu. Sri Lanka'nın yetimlerinin sevindirileceği yetimhaneye isim oldu Halil. Adıyla nöbetini tuttuğu İbrahim'in^(as) 'Dost' unvanını ebedî hatırlatacak bize.

* Yazar.

HASAN ALTIN

Ahmet Şimşirgil*

“Gün Gayret Günüdür”

Bir memleket düşünün bir gecede 60 yaşında delikanlıları ile çoluk çocuk demeden sokağa dökülmüş... Tıpkı ataları gibi en muteber gördüklerine yani devletlerine sahip çıkmak dendi mi şaha kalkan bir millet... Ve o gece Vahdet ne demek dünyanın gözüne sokarcasına tek yumruk olmayı başarmış bir millet...

İşte bu milletin en güzel kahramanlarından biri, 60 yaşındaki Hasan Altın idi. 15 Temmuz gecesinde evinde dinlenirken, erken denecek bir saatte, Whatsapp’tan işgal girişimini öğrendi ve hiç vakit kaybetmeden ayaklandı. Telaşlı bir şekilde evdekilere seslendi. “Gün gayret günüdür.” Ev ahalisi şaşkın...

Abdest hazırlıkları yaparken de bir taraftan aile efradına yüksek sesle konuşuyordu. Ailesi bu telaşlı halin sebebini ilk anda anlayamadı. Hasan “İşgal işgal” diye bağırana dek... Eşi şaşkın bir şekilde bakarak; “Darbe mi oluyor?” dedi. Hasan sesini daha da yükselterek “Hanım hanım bu darbeden de öte bir şey. Bu bir işgal projesi. Bu ülkenin ve İslam Ümmetinin mahvidir...”

* Prof. Dr.

**Emekli
60 yaşında
Ankara/Dikimevi’nde şehit oldu.**

Birden sessizleşti Hasan ve evdekilerin yüzünü ezber etmek istercesine baktı onlara; “Ben bir daha bu eve gelmeyeceğim” dedi. Birden buz kesti ortalık...

Hasan olağan bir halmişçesine hazırlıklarına devam ederek konuşmasına devam ediyordu. Eşi sözünü kesti ve sordu; “Neden böyle konuşuyorsun?” Eşinin yüzüne baktı. O esnada abdestini almış havlu ile yüzünü silmeye hazırlanıyordu. Hızlıca anlatmaya başladı; “Darbelerin ne zorluklar getirdiğini bilmiyorsunuz... Bu ülke ne çektiyse bu darbelerden çekti. Lakin bu sefer durum başka, bu darbeden öte bir şeydir. Bu düpedüz işgaldir. İlerleyemedik, hep yerimizde saymamız içindi tarih içerisinde kafamıza tepeden indirilen o sözde darbeler. Ne zaman Türkiye azıcık kafasını kaldırıp belini doğrultsa, bir işgal ile kırıldı kolu kanadı. Bu sefer buna asla ama asla izin vermeyeceğiz. Bilin ki, bu işgal gerçekleşir ise Suriye’den beter oluruz.” diyerek vedalaştı ve evden çıktı.

Evden çıkarken arkadaşlarıyla iletişime geçmişti. Dikimevi’nde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Buluştular ve kendilerini tanklara siper ettiler. Tek hedefleri vardı tankları durdurmak. Başardılar da... Ortalık mahşer yeri... Bir ara tanklardan ateş açıldı. Hasan korkusuzca önlerdeki saflardan ayrılmıyor geriye çekilmiyordu.

Tanktan çıkan bir merminin sesi duyuldu önce sonra Hasan bir anlık duraladı. Ciğerinden ve bağırsağından yaralanmıştı. Gözleri karardı. Yere düşmek üzereyken cebinden düşen telefon tevafuken ev numarasını çevirmişti. Telefonun ucundakiler, Hasan’ın Kelime-i Şehadet getirdiğine şahit oluyorlardı. Hane halkı matem mi tutsun yoksa sevin sin mi bilemeden donup kalmışlardı. Bu hane bir şehidin hanesiydi artık. Gözlerden boşalan yaşlarla birbirlerine sarıldılar. Evlatlar babalarına, bir eş ise hayat arkadaşına veda ediyordu.

Ailesine “Ben gelmeyeceğim!” dedi. Darbelerin kötülüğünü çok iyi biliyordu. “Başarırlarsa, Suriye’den beter oluruz!” diye söylenerek araladı kapıyı.

Yozgatlı, 60 yaşında, üç evlat babasıydı. 15 Temmuz gecesinde evinde dinlenirken, erken denecek bir saatte, Whatsapp’tan darbe girişimini öğrendi ve hemen ayaklandı. Ailesine “Ben gelmeyeceğim!” dedi. Darbelerin kötülüğünü çok iyi biliyordu. “Başarırlarsa, Suriye’den beter oluruz!” diye söylenerek araladı kapıyı. Arkadaşlarıyla Dikimevi’nde buluştular, oradaki tankları durdurmayı başardılar. Tanklardan üzerlerine ateş açıldığında, telefonu açtı. Son cümlesi “Eşhedu en lâ ilâhe illallah...” oldu.

O gece Hasan Altın, vatani darbecilere bırakmanın ne denli zorluklar getireceğini bilen ve en az kendisi kadar cesur bir milletle sokaklarda buluşmuştu. Gözünü kırpmadan canını sakınmadan vatan uğruna kendisini feda eden bu cesur adam şehadet şerbetini yudumlamıştı. Ve geride ona minnet borçlu olan bir millet bırakarak çıkmıştı o sonsuz ve şerefli seferine...

İBRAHİM YILMAZ

Eyüp Otman*

“Hakk’la ve haklı...”

Fatih’in dua kokulu sokakları barut kokusuyla oldu kopkoyu. Günlerden Cuma idi; vakit yatsı. Secdenin siyaha düştüğü demler. Kalplerin dünyadan yüz çevirdiği eşikte. “Lâ uhibbu’l âfilîn” acısını İbrahimce söyleyiş zamanıydı. “Batan şeyler sevilmmez...” diye diye baş koyma vaktiydi ebed yolunda. Semada çınlıyordu mermi vızıltısı, ne gam. Dillerde tekbir: “Allahu Ekber” “Haydin sefere” çağrısıyla inliyordu sokaklar.

Bir vatan, bir bayrak ve elbet din içindi bu. Zerre korku yoktu ölümden; yürüyüş şehadet içindi. İmam İbrahim de koşanların önünde koşuyordu. Tekbir sesleriyle cemaati kıyama koşturuyordu. Yatsı abdestiyle şehadet namazı kıldı. Vatanını canından mukaddes biliyordu.

Kurra hafızdı, İbrahim’di adı. Hakikat uğruna ateşi göze alan İbrahim’in^(as) yolundaydı nefesleri. Henüz yirmi beş yaşında delikanlı. Bir çocuk babası. Belli ki, şehadeti gördü düşünde İbrahimce. Zalimlerin ateşinin içinde saklı gül bahçesine koştu. Serinlik ve selamet çıkarmak üzere ateşten.

* Yazar.

Kurra Hafız, İmam

25 yaşında

İstanbul Saraçhane Meydanı’nda şehit oldu.

Allah büyüktür elbet, zalimin çalıntı tankından. Allah’la olanlar da elbet etkilenmez kumpasçının çarkından. Hakk adamlarının haklı çıplak avuçları sıcaktır zorbalara soğuk namlularından.

Mermiye el uzattı, gövdesini koydu tankın önüne İbrahim. Biri Allah’a güvendi, diğeryse kinine. “Ateşle oynama” dediler kandırılan erlere. “Gelin, sahip çıkın, mukaddes değerlere.” Böyle böyle çığ gibi aktı millet Saraçhane’ye.

Yakışmazdı bu aziz millete zillet. Ak köpükler kıracaktı kirli zâlim elini. Bu millet iyi bilirdi hürriyetin değerini. Silahlarına dayanıp Skorsky’lerine sığınanlar, tanklarına güvenip içinde büzüşenler korkaktı. Kaybedeceklerdi. Kaybettiler de.

Sivil direniş ordusu vardı karşılarında, dimdik: “Lâ tahzen, innallahe meanâ” çınlayan kulaklarında. Hakk’laydılar, haklıydılar. Ve haykırdılar: “Allahu ekber!”

Kurşun vızıltılarını bastırdı tekbirler. Gecenin yumuşak göğsüne iniverdi şehitler. Kazandı, kazandılar, kazandık. Elhamdülillah...

Yaralı bir vatandaşa yardım etmeye çalışırken kurşunların hedefi oldu. Vücuduna isabet eden iki kurşunla şehitlik makamına erişti.

Yirmi beş yaşında, kurra hafız, imam İbrahim Yılmaz evli ve bir çocuk babasıydı. Abdest alıp, ailesini beklemeden İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne gitti. Yaralı bir vatandaşa yardım etmeye çalışırken kurşunların hedefi oldu. Vücuduna isabet eden iki kurşunla şehitlik makamına erişti. İbrahim Yılmaz, sosyal medyada en son merhum Muhsin Yazıcıoğlu'nun "Namlusunu milletine çeviren tanka selam durmam" cümlesini paylaşmıştı. Samimiyetini, şehadetiyle ortaya koydu.

İLHAN VARANK

Fazilet Seyidoğlu*

Son dersini Saraçhane'de verdi...

Bir çocuk terapistiyim. Bir terapist, babasını kaybeden bir çocuğun acısını dindirebilir mi? Hele bu baba bir de çocuklarına karşı çok sevecen, şefkatli, merhametli iyi bir baba ise.

İlhan Varank ise...

Prof. Dr. İlhan Varank, 45 yaşında, Yıldız Teknik Üniversitesi Bilgisayar ve Öğretim Teknolojileri Eğitimi Bölüm Başkanı. Hayatımda tanıdığım en mütevazı insanlardan. Öğrencileri için de böyleydi. Dürüstlüğü, çalışkanlığı, emeğe duyduğu saygı ile tanınırdı. Öğrencilerin en çok güvendiği hocalardan. Ağabey gibiydi. "Tembellik yok çalışmaya devam!" sözü çocuklarına ve öğrencilerine her daim nasihatı oldu.

15 Temmuz gecesi babalarını kaybedecekleri çocuklarının akıllarının ucundan bile geçmemişti. İlhan Varank Saraçhane

Akademisyen

45 yaşında

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde şehit oldu.

Meydanı'ndaki sivil yürüyüşe, çok sevdiği çocuklarından önce vatanı için "Arkadaşlar, biz de korkarsak, herkes korkar. Ben dışarı çıkıyorum" diyerek koştu. Sonunda şehadet olacağını bile bile, evine gidip namaz kılıp temiz kıyafetler giydikten sonra, İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne geçti.

Bir ara etrafa ateş saçan bir askerle karşı karşıya kaldı. Kendisine de silah doğrultan askeri "Yapmayın, bu vatan hepimizin. Bizim askerimiz bizi vurmaz!" diyerek vazgeçirmeye çalıştı. Asker ikna olmuş ve silahını indirmişti. Fakat o sırada vatan hainlerinin safındaki bir albay, etrafa ateş açmaya başladı. İlhan Varank' ı şehadete erıştiren kurşunlar bu albayın kurşunları oldu.

Çocuklarının babalarının gidişine cevapları şuydu: " Babamız ölmedi ki, şehitler ölmez!" Öğrencilerine kocaman yüreğiyle, kahramanlığıyla son dersini verip gitti Varank Hoca.

Son Ramazan'ın son on gününü Şehzadebaşı Camii'nde itikafta geçirmişti. Kabri orada şimdi. Hafız Osman'a komşu. Bizi bekliyor olacak orada...

* Yazar, Psikolog.

“Arkadaşlar, biz de korkarsak,
herkes korkar. Ben dışarı
çıkiyorum” diyerek, sonunda
şehadet olacağını bile bile,
evine gidip namaz kılıp temiz
kıyafetler giydikten sonra, İstanbul
Büyükşehir Belediyesi önüne geçti.

İlhan Varank, yeryüzündeki varlığını eşsiz bir
ikram olarak görüyordu. Savunmasız bedenini
bunu bilerek koydu can pazanna. “Allah Kerim!”
diyordu kesik nefesleriyle. En önde koştu.
Saraçhane meydanındaki sivil yürüyüşe tavaf
heyecanıyla katıldı. “Şimdi yaptığımız umredir;
yürüyün arkadaşlar. Burası Çanakkale’dir
kardeşlerim, durmayın!” diye diye zalim
kurşunları utandırdı. Yaralanıp düştüğünde,
sesi kesilmedi. Son cümlesi, sadece bu dünyası
olanların yüreklerini titretiyor hâlâ: “Arkadaşlar,
biz de korkarsak, herkes korkar. Ben dışarı
çıkiyorum!” “Verecek sana Rabbin, sen de razı
olacaksın!” müjdesine koştuğuna şahittir âlem.

JOUAD MERROUNE

Markar Esayan*

Bir kavganın kardeş kıldığı...

Herkesin kendisine, hakkında çok güvendiği kanaatları vardır ve benimki de milletimi iyi tanıdığımı dairdi. Yıllarca “göbeğini kaşıyan adam” lobisinin tezlerine karşı kavga vermiş ve milletin yüzümüzü hep ak çıkardığına şahitlik etmiştik.

15 Temmuz öncesi konuşur veya aklımıza gelirdi; bunca tecrübeden sonra eğer bir darbe girişimi olursa, millet nasıl tepki verirdi? Tankların önüne dikilir mi, yoksa “rasyonel” davranıp rövanşı mı beklerdi? Ben ilk şıktan yanaydım, çoğumuz gibi. Ama bir şüphe hep vardı içimizde.

15 Temmuz gecesi, 16 Temmuz sabahı, bırakın milleti tanımayı, insanı ve kendimi dahi tanıyamadığımı gördüm. Rabb bir kibir vesilemi daha kırmış, bir kez daha özgürleştirmişti beni. Sanki demişti ki; senin küçük aklına sığmayacak büyük işler yapıyorum Ben. Ve o işleri gönüllerde yapıyorum. Kaygılanmakla haddini aşıyorsun.”

* Yazar.

Şehidimizin herhangi bir fotoğrafına ulaşamadık. Şehidimizin anısına, kardeş ülke Fas Krallığı'nın bayrağını sayfaya yerleştirdik.

Fas Vatandaşı.

15 Temmuz'da İstanbul'da şehit oldu.

**Jouad Merroune; hakkında bilgi olmayan,
morgda sahipsiz kalan bu şehit ne kadar
yakın bana.**

Şehitlerin arasında Jouad Merroune'nin ismini gördüğümde bunları düşündüm. Hakkında bilgi olmayan, morgda sahipsiz kalan bu şehit ne kadar yakın bana. Bu kavganın iki millet arasında olduğunu nasıl da özetliyor. Mazlumlar ve zalimler. Habil ve Kabil. Bir kavganın kardeş kıldığı, içinde olmaktan onur duyduğum, hayatımın anlamını veren bir ünsiyet var aramızda.

O gece şehit olmak için sokağa çıkanlardan biriydim; nasip olmadı. Jouad'a oldu. O kavganın küresel ve milletler üstü olduğunu biliyorlardı. Suni sınırlarla kavgadan münezzeh olunamayacağını da. Kavga devam ediyor ve kıyamete kadar edecek. Ne mutlu adalet ve barışa hayatından çok değer verenlere. Allah tüm şehitlerimizden razı olsun.

“Güneşin battığı yer”den

O gece yanımdaydı Jouad Merroune. Faslıydı. Daha doğrusu Mağribli. “Güneşin battığı yer” demek Mağrib. Sonrası okyanus. Osmanlı’dan hatıra bu isim. Osmanlı’nın barış adasının en batı ucundaydı ülkesi. Bu yüzden Mağrib idi.

Jouad Merroune, Osmanlı’nın çekilişiyle ülkesinin nice fırsatçının elinde sömürgeleştğini çok iyi biliyor olmalıydı. Belki dedesinden duydu; belki okudu. Belki onun da dedesi vardı Çanakkale’de. İşgale karşı duruşun, istiklâl için direnişin hasreti vardı içinde. Hasreti vuslat oldu o gece.

15 Temmuz gecesi, kendi ülkesini ve nicesini köklerinden koparan, özgürlüklerini elinden alan şer bloğunun karşısında buldu kendini. Biliyordu ki, ülkesini özgür kılan, inancıyla yaşamasını sağlayan medeniyet bu topraklarda başlamıştı, bu topraklarda yeniden yeşerebilirdi.

Bizim tarafımızda olmayı tercih etti. Medeniyetin tarafında. İstiklâlın tarafında. Özgürlüğün yanında.

KÜBRA DOĞANAY

Şerife Doğanay*

“Benim abilerim orda...”

Kübra çok içine kapanık, kendi halinde, aynı zamanda çok duygusal, çok kırılgan, asla ama asla dedikoduyu sevmeyen, dedikodunun olduğu ortamda bulunmayıp konuşanları susturan bir çocuktu. Ağzı sıkıydı.

Cesurdu, korkusuzdu ve çok hırslıydı. Ama son iki ayda çok şey değişmişti. Galiba bunda mesleğinin çok etkisi oldu bilemiyorum. Derdini anlatmaya, insanlarla daha sıkı bağlar kurmaya, içini dışa aktarmaya, gezmeye, eğlenmeye başlamıştı. İşine âşıktı. Elinden gelenin fazlasını yapar, işini bitirmeden asla yemek yemezdi. Ve gördüğüm kadarıyla, Özel Hareket Dairesi Başkanlığı'nın her yerinde onun izleri var. Her şeyi düzenlemiş, elini dokundurmuş ve muhteşem bir iş çıkarmış her zamanki gibi.

Ben İzmir’de yaşıyorum. O gece bir kafede arkadaşımınla otururken birden haberler gözüme çarptı. İstanbul’da Köprü’yü kapatmışlar, darbe girişimi olduğunu söylüyorlardı.

* Kardeşi.

Komiser Yardımcısı

23 yaşında

Gölbaşı Özel Harekat Dairesi’nde şehit oldu.

Aklıma hemen kardeşim geldi. Acaba Ankara’da da bir hareketlenme var mıdır ki, arasam mı dedim kendi kendime. Arkadaşım durdurdu beni. “Arama boş ver, belki şu anda haberi yoktur, telaşa verme onu da” dedi. Bir süre bekledim. Ama içim rahat etmedi. Dayanamayıp aradım onu hemen. Saat 23.58 idi. “Ablam n’apıyorsun, nasılsın, iyi misin?” dedim. “Abla merak etme biraz işim var benim, iyiyim. Şarjım bitebilir benim. Annem babam ararsa onlara benimle konuştuğunu ve iyi olduğumu söyle.” “Lütfen Ayete’l-Kürsi oku!” dedim. Hadi görüşürüz dedik ve kapattık.

Görüşmemizden üç dakika sonra şehit düşmüş. Ama haberim yok; sabaha kadar uyumadım. O gece tam tamına 628 görüşme yapmışım. Ne kimsenin numarası, ne de bize haber veren biri vardı. Haber ajansları, valilik, il emniyet, hastaneler, tanıdık polis arkadaşlarım, Ankara’daki arkadaşlar ve daha nice... Ama kimseden haber gelmedi. O bir gün bir asır gibi geldi. Arayan herkese, akrabalara da anneme ve babama söylemesinler diye tembih ettim. Onların olaydan haberi yoktu sabaha kadar. Belki dedim bir haber gelir ondan. Ankara’ya gitmek istedim o gece. Uçuş yoktu. Fakat sabaha dayanamadım. Araba kiralayıp Ankara’ya yollara düştüm. “Gitme!” dedi çoğu kişi. “Yollar kapalı alırlar seni.” Gözüm hiçbir şeyi görmedi. Yola çıktıktan üç saat sonra haber geldi. Kardeşim Ulus Devlet Hastanesi’nde bebekler gibi mışıl mışıl uyuyormuş. Akrabamız Can haber verdi.

Ve o gece sivil bir arkadaşı evdeymiş. “Gel, Kübra seni abime götürüyüm n’olur gitme daireye!” demiş. Kübra ise “Benim abilerim, arkadaşlarım orda gitmem gerek, ben vatan haini miyim!” demiş ve koşa koşa gitmiş. Birinci bombalamadan sonra Özel Hareket Dairesi’ne geçmiş ve silahları alıp İl Emniyet’e doğru yola çıkmışlar. Ve o sırada ikinci bombalama olmuş ve şehit olmuşlar. Üç arkadaş bir arada uçmuşlar şehadete: Gülşah, Cennet ve Kübra.

Bir gün aradı beni Kübra. Abla bir şey söyleyeceğim ama anne babama sakın söyleme dedi. “Ben Diyarbakır Sur’a gidiyorum. Oraya görevlendirildim. Annemlere Çanakkale’ye gidiyorum dedim. Eğer bana ulaşamazsan beni bulacağın yer Diyarbakır Sur” dedi. “Ablam n’apıyorsun, gitme ne yapacaksın orda” dedim. O da bana “Ne olabilir ki abla. En fazla ölürüz!” dedi. Doğruydı ne olabilirdi ki?

Kübra Doğanay Marmara Üniversitesi’nde İç Mimarlık okurken aynı zamanda Polis Akademisi’ni tamamlamış ve mesleğe Komiser Yardımcısı olarak başlamıştı. Çocukluk hayaliydi polis olmak; kafasına koyduğunu nihayet gerçekleştirmişti. Yetmedi, mesleğinin de en iyisi olmak istiyordu. Özel Harekat Polisi oldu. İdealleri ve planları vardı. Pilot olmak istiyordu mesela...

Özel Harekat Polisi olduğu için sıklıkla geçici görevlendirmeye Doğu ve Güneydoğu’da görevleri oluyordu. Tedirgin olan ailesine “Neden korkuyorsunuz ki? En fazla ölürüm” diyordu.

15 Temmuz akşamı darbe plancılarının Özel Harekat Dairesi Başkanlığı’na yaptıkları saldırıda şehit olan Kübra Doğanay; yapabileceğinin en iyisini yapmaya adanmıştı kendini. Öyle de yaptı... Rütbelerin en yücesini; makamların en büyüğünü hak etti genç yaşında.

LÜTFİ-MEHMET-HAKAN GÜLŞEN

Meliha Öz*

“Bize Allah’tan korkmayı öğretiler, kuldan korkmayı değil”

Lütfi 63 yaşında Emekli
Mehmet 61 yaşında Esnaf
Hakan 43 yaşında Güvenlik Amiri
Cumhurbaşkanlığı Külliyesi yakınlarında
şehit oldular.

15 Temmuz ateşinin düşüp kavurduğu yer Gülşen ailesi. İki oğullarını, bir damatlarını aldı katiller. Anne Gülşen, “Vatan için hediye ettim yavrularımı” diyor. “Aldılar” demiyor benim gibi. “Ocağımıza ateş düştü” demiyor. “Ciğerim yandı” demiyor. “Çok mutluyum yavrularımın şehit olduğuna, bir tane daha yavrum var onu da yollamak isterim” diyor. Biz hayret edip, dudak büküyoruz.

Kızılcahamam’da alıyorlar haberi. “Biz de gelelim” diyen gençleri “Siz şimdilik gelmeyin. Biz şehit olmaya gidiyoruz” deyip almıyorlar yanlarına. Yetmiş kilometre yol alıyorlar şehit olmak için. Evden çıkarken, “Anahtarımı alıyorum ama ya döneriz ya dönmeyiz” diyor Lütfi Gülşen.

Düğüne gider gibi hazırlanıyorlar. Helalleşiyorlar evdekilerle. Külliye’de nöbete duruyorlar. Türkiye’nin kalbini koruyorlar teröristlerden. Canlarıyla koruyorlar sabaha kadar. Türk ordusunun itibarını teröristlerden temizlemek için direniyorlar.

* Yazar.

**“Biz de gelelim” diyen gençleri
“Siz şimdilik gelmeyin. Biz
şehit olmaya gidiyoruz” deyip
almıyorlar yanlarına. Yetmiş
kilometre yol alıyorlar şehit
olmak için. Evden çıkarken,
“Anahtarımı alıyorum ama ya
döneriz ya dönmeyiz” diyor
Lütfi Gülşen.**

“Gelin artık, herkes geldi” diyor telefonda Gülşen gelin. Saat sabahın beşi, gün doğmuş. “Bir elim tankta, bir elimde bayrak, bugün durmayıp da ne zaman duracağım?” deyip reddediyor eve dönmeyi.

Bir elinde güneş, bir elinde ay. Yine de dönmüyor davasından. O adamlar elleriyle doğurmuş güneşi. Tırnaklarıyla kazmışlar geceyi. Yeni bir ülke kurmuşlar sabaha kadar. Onu tutmuşlar avuçlarında. Torunlarının daha huzurlu yaşayacağı bir ülke. Her aklına esenin ölüm saçamayacağı bir ülke. Bunun için ölmek gerekiyor madem, ölmeye durmuşlar sabaha kadar.

Bombalar yağmış sonra. Bizim jetlerimizle bizi bombalamışlar. Külliye’yi bombalamış, Meclis’i bombalamış, polisi bombalamış, vatandaşı bombalamış. Sımsıkı sarındıkları bayraklar kana bulanmış. Bayrak kana doymamış. Katil kana doymamış. Toprak kana doymamış.

Geride çocuklar, torunlar, eşler ve doksan yaşında bir anne kaldı. Kanlı birer bayrak kaldı geriye ki, dökülen kanların hepsi helal. Koca bir ülkenin minneti kaldı. Ve adları anıldıkça birer Fâtiha boynumuza borç kaldı.

Ellerindeki bayraklarla yürürlerken aileleriyle sık sık irtibat kuruyorlardı. En son eve dönmelerini isteyen ablalarına, “Nasıl dönelim, bugün burada olmayıp da ne zaman olacağız?” cevabını verdiler. “Bize Allah’tan korkmayı öğrettiler; kulundan değil... Allah’tan korkanların, bu Allah korkusu olmayanlara karşı dik durması gereken gündür bu gün...” diyorlardı.

Külliye’ye atılan bomba üzerlerine düştü. Altmış üç yaşındaki Lütfi Gülşen, 61 yaşındaki Mehmet Gülşen ve 43 yaşındaki Hakan Gülşen’in birbirleriyle muhabbet dolu aile hayatları, şehadetlerinde tacını giydi.

MAHİR AYABAK

Zehra Ayabak*

*“Salâlarla geldi,
salâlarla gitti...”*

Kardeşim benim o. Henüz 17 yaşında. Çanakkaleli şehitlerin ruhunu taşıyarak koştu Havalimanı'na. Bir askeri, tanktan çıkarıp polise teslim etmeyi başarmış fakat asker daha sonra kaçmış. “Ben gencim, siz yaşlısınız. En önde gideceğim ben” deyip koşar adımlarla gitmiş.

Anamızın kuzusu. Babamızın gözbebeği... Okumak yerine, ailenin tekstil işinde çalışıp hem meslek öğrenmeyi hem de aileye katkıda bulunmayı tercih etmişti. Antalya'da babamın butiğinde çalışıyordu. Turizm bölgesinde çalışmak için üç dil öğrenmişti: Almanca, Rusça, Farsça. İkitelli'de iki ay önce bir pastanede çalışmaya başladı.

Darbeden haberdar olduğunda pastanede mesaisindeymiş. Babam hemen aradı. “Kendine dikkat et, bir yere çıkma” dedi fakat o kararını çoktan vermişti. Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın çağrısını da duyunca, bulunduğu yerde bir dakika bile kalmadan çıkmış. Havalimanı'na gitmiş.

* Kız kardeşi.

Garson

17 yaşında

İstanbul Atatürk Havaalanı'nda şehit oldu.

Korkusuzca, darbeci askerlerin üzerine yürümüş.

Birkaç askeri polise teslim etmeyi bile başarmış. Fakat üzerine çıktığı tanklardan birinde, 'binbaşı' kılıklı bir hain tarafından kalbinden vurulmuş. O güne kadar vatan ve millet aşkıyla atan kalbinden vurularak şehit edildi kardeşim ama annem yine de diyor ki: “Vatan için gerekirse diğer çocuğumu da gönderirim.”

On yedilik bir delikanlının, yüzüne bakmaya kıyılmaz Mahir'imizin kanının düştüğü yolu adımlıyor şimdilerde insanlar. Kim bilir hangi hasreti dindirmenin peşindeler? Ama bizim ve annemizin hasreti hep taze kalacak: “Benim oğlum o gece evine uğramadan, işten çıkıp Şirinevler'den Havalimanı'na cihada gitti. Ülkesi, vatanı için koşarak gitti. Oğlumun katilinin idam edilmesini istiyorum. Adalet yerini bulsun. O hain acaba bir baba mı? Onun evladı yok mu? Ben oğlumla her zaman onur duyacağım. Ama onların anası onlardan hep utanacak.”

Başka gençler ölmesin diye en önde koştu Mahir. Uğrunda ölünen bu toprakların vatan olması için. Hürriyetin şehidi olarak anılacak her daim.

Bir çocuk bilirim
Yemin ederim,
Ben böyle koca yürek görmedim.
Bir çocuğa şahidim.
Kelam ederim,
Ben böylesi bir cesaret görmedim.
Bir kahraman bilirim.
İnan derim kardeşim,
Ablası benim...

Yüzünde tebessümünle kefene girdin,
Parmağında şehadetle tekbir dedirttin.
Gözyaşlarımı saldı ama gitme diyemedim,
Hani Ahirimdin Mahirim nereye gittin?

Hainler yatmıştı amansız pusuya
Binlerce insan arasından ben vuruldum ana,
Eve gel dedin gitme dedin ama,
Vatanıma namussuz giriyordu ana!

Beni oraya çeken bir iman vardı
Sıcaktan terledim ama usanmadım
Siper ettim kendimi yılmadım,
Kurşun attılar üzerimize korkmadım
Sonra demesinler oğlun vatan kurtaramadı ana.

**Başka gençler ölmesin diye en
önde koştu Mahir. Uğrunda
ölünen bu toprakların vatan
olması için. Hürriyetin şehidi
olarak anılacak her daim.**

Mahir, üç gün çalışır iki gün okula giderdi ama liseyi ikinci sınıfta terk etti. Annesi Muteber Hanım okuması için çaba sarf etse de kendisi "Devletin bana verdiği kitaplara yazık. Ben çalışmayı seviyorum bırakın hak eden bir insan kullansın o kitapları, ben çalışarak size de bakmak istiyorum" derdi.

Yabancı gençlere dinimizi ve ülkemizi anlatırdı. "Baba ben onlara ülkemizin güzelliğini anlatıyorum. Turizm sektörü zaten krizde. Onlara ırkçı değil banıstan yana olduğumuzu söylüyorum ki, arkadaşlarına anlatsınlar onlar da ülkemizi ziyaret etsinler." diye açıklardı.

Mahir, İstanbul'da Marmara depreminde doğdu ve doğduğu hastanedeki tek çocuktu. Salâlarla ve tekbirlerle açtı gözlerini çünkü hâlâ artçı depremlerle sarsılıyorduk. Ne mutlu ona ki, yine salâlar ve tekbirlerle uğurlandı.

— Babasının Notları

MUHAMMED YALÇIN

Safa Yalçın*

“Tamam baba, geleceğim!”

Eşim Selahattin Yalçın, 22 yaşındaki oğlumuz Muhammed’in telefonundan duydu bu sözü. Ona “Oğlum niye gelmiyorsun?” dediğinde böyle cevap vermiş. Cumhurbaşkanlığı Külliyesi’ni zorbalara kaptırmamak için yürüyenlerin arasındaydı. Elllerinde ne silah vardı ne taş. Baba ve oğul birlikte çıkmışlardı fakat ayrı bölgelere dağılmışlardı.

Babasıyla son konuşması sırasında, bomba gürültüsü duyuluyormuş. Nefes nefeseymiş sesi. Milletin silahını millete doğrultan hainlerin niyeti ciddiydi. Gökten bomba yağıyorlardı eşimin ve oğlumun ve yoldaşlarının üzerine. “Baba 50 metre ilerimize bomba düştü!” dedikten sonra Muhammed’in sesi kesilmiş...

Babasına en son “Babam...” diye seslenmiş. Telefonu elinden düşmüş ama açık kalmış. Babası silah seslerini ve ayak seslerini telefonda dinlemiş uzunca bir süre. “Muhammed! Muhammed!” diye bağırdıysa da, cevap alamamış. Az ötede

Öğrenci, 22 yaşında
Cumhurbaşkanlığı Külliyesi yakınlarında
şehit oldu.

yatıyormuş meğer Muhammed’im. Yaralıymış. Gözleri göklerin lacivertine odaklanmış halde. Toprak kokusu duymuş sanki o an. Aslının kokusu! Uzaktan duyulan ambulans sesleri, sadece uzakta kalmış. Muhammed’i ve diğer yaralıları almalarına izin vermemişler.

Eşim ve kızım Muhammed’i Külliye önünde aramaya çıktılar. Bulamayınca, hastanelerde aramışlar. İlk gittikleri Gazi Üniversitesi Hastanesi’nde yaralı listesinde görmüşler ismini. Eşim doktordan Muhammed’in durumunu sormuş: “Neyi oluyorsun?” demiş doktor. “Babasıyım” deyince, sadece “Sakin ol!” diyebilmiş. “Sakin ol!”

Gözyaşlarını saklayamamış eşim, ince ince dökülmüş yüzüne. Oğlumun şehadetinin imzası diye çok seyrettim o gözyaşlarını. Ne zaman adını ansa Muhammed’in öyle diyor eşim: “Ben şehit düşmek için evden çıkmıştım fakat oğluma nasip oldu.”

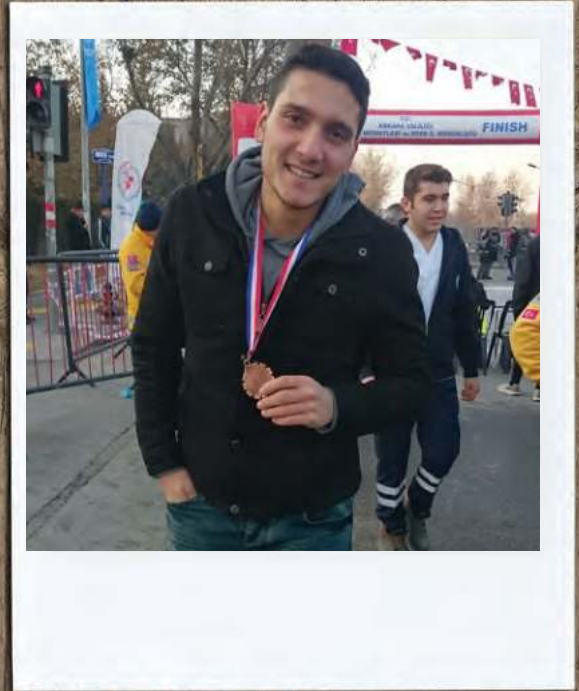
* Annesi.

**“ Darbe girişimini duyunca
“bugün evde oturursak; yarın
oturacak bir evimiz olmayacak”
diye düşünerek sokağa indi.
Külliye’nin önüne geldiğinde
devletine, milletine, reisine
sahip çıkanları da gördü;
devletinin, milletin üstüne
kurşun yağdıranları da...”**

Dört çocuklu bir ailenin oğluydu. Üniversite üçüncü sınıf öğrencisiydi. Ailesinin onuru, yarını, umuduydu. Engelli kız kardeşi, çok sevdiği ablası, kardeşi Yasin ve anne babasıyla birlikte yaşıyorlardı.

15 Temmuz gecesi, darbe girişimini duyunca “bugün evde oturursak; yarın oturacak bir evimiz olmayacak” diye düşünerek sokağa indi. Külliye’nin önüne geldiğinde devletine, milletine, reisine sahip çıkanları da gördü; devletinin, milletin üstüne kurşun yağdıranları da...

Muhammed adını taşımanın hakkını verdi; dimdik durdu, topun tüfeğin karşısında. Siper etti gövdesini, dursun diye bu hayâsızca akın. Al bayrağın rengine kattı kanını.

MUSTAFA AVCU

Hacer Kocabaş Özdemir*

“Ah, bir şehit olsam!”

Yirmili yaşlarındaydı. Hiç darbe deneyimi yoktu; 28 Şubat kâbusunu bile hatırlamıyordu. Mühendislik okuyordu. Gözü dönmüş hainlerin gasp ettiği Skorsky'den atılan kurşunlara rağmen düşe kalka yürüdü. Ömür boyu güçten yana olmuş, nerede iktidar varsa, oraya mevzilenmiş ihanet çetesinin tatlı çelmelerine karşı koymuş, yüksek miktardaki burs tuzaklarına yüz vermemişti. Delikanlıca bir ömür yaşamış Said Nursi'nin, kırmızı kitaplarından iman dersi alıyordu.

Tanklara karşı yürürken, Said Nursi'nin destansı eseri Divan-ı Harb-i Örfi'nin satırları aklındaydı. Otuz Bir Mart darbesinde, darbecilere karşı dimdik duran, idam sehpalarnının gölgesinde “Zalimler için yaşasın cehennem!” diye bağırın Üstadının mangal gibi yüreğini koymuştu göğsüne. İktidar sahiplerine yaranmalar, mevzi elde etmek için takıyye yapmalar, terfi almak için namazdan vazgeçmeler hayaline bile dokunamazdı.

* DOST Tv Genel Yayın Yönetmeni.

Üniversite Öğrencisi
22 yaşında
Ankara, Kızılay Meydanı'nda şehit oldu.

İktidar sahiplerine yaranmalar, mevzi elde etmek için takıyye yapmalar, terfi almak için namazdan vazgeçmeler hayaline bile dokunamazdı. Tanklara kaldırımından söktüğü taşlarla karşı koydu.

Tanklara kaldırımından söktüğü taşlarla karşı koydu. Kalabalığın toplanması için gövdesini nüve yaptı. Hain bombaların şarapnelleri cesaretini kıramadı, sadece tenini parçaladı. Yaralandığı yere ambulanslar yanaştırılmadı.

Babası anlattı: 15 Temmuz Cuma vaktiydi. Cennet üzerine bir sohbeti dinlemişti. “Şehit olsam da cennete gitsem” demişti.

15 Temmuz gecesi ailesiyle birlikte yatsı namazını kıldıktan sonra darbe haberini alan Mustafa “Bugün evde oturursak yarından itibaren bir Türkiye kalmayacak” deyip arkadaşlarına da haber etti ve evden koşar adım çıktı .

Gazi babanın şehit oğlu...

Mustafa Avcu 22 yaşında ve Gazi Üniversitesi İnşaat Mühendisliği 3. sınıf öğrencisiydi. Anne ve babası akademik başarısının yanı sıra değerlerine bağlı bir evlat yetiştirmeyi önemsiyordu. Mustafa da öyleydi.

15 Temmuz gecesi ailesiyle birlikte yatsı namazını kıldıktan sonra darbe haberini alan Mustafa “Bugün evde oturursak yarından itibaren bir Türkiye kalmayacak” deyip arkadaşlarına da haber etti ve evden koşar adım çıktı. Babası ve kardeşi ise onun peşinden evlerine yakın olan Keçiören Belediyesi’ne gitmişlerdi ki, Mustafa’nın vurulduğu haberini aldılar. Yüksek İhtisas Hastanesi’ne gittiklerinde Mustafa genç yaşında çok arzu ettiği şehadet şerbetini içmişti.

Kısa ömrünü babasını örnek alarak yaşamıştı. Babası 1992 yılında vatani görevini yaparken Gazi olmuştu, Mustafa ise şehit...

MUSTAFA DİREKLİ

Suavi Kemal Yazgıç*

“Yarın her şey için geç kalmış olmaz mıyız?”

Arkadaşı Veysel Kilim, Mustafa'nın şehit olmadan önce askerleri ikna etmeye çalışmasına ve son nefesini vermesine şahit oldu. Onun çevresindeki herkesin her sıkıntısına koşmasını anlatmak için “Sanki ondan dört-beş tane vardı” deme ihtiyacı duyuyordu. Veysel, 15 Temmuz'dan çok daha önce Mustafa'nın sohbetlerinde askere gittiğinde komando olmak istediğini ve orada şehitliğin kendisine nasip olmasını temenni ettiğine de şahit olmuştu. Şehitlik için Mustafa “Nerede bizde o şans?” diye hayıflanıyordu hatta. 15 Temmuz'da ve henüz Mustafa sivilken bu dua kabul edildi. Mustafa, tonlarca ağırlığındaki tanklara dur deme cesaretini gösterdi. Gidebileceği başka ülke olmadığı için başka ülkelerden medet umanların yapmayacağı bir şekilde toprağın altına girmeyi göze aldı. Canı pahasına yola çıktı ve canı kabul edildi.

Şanlıurfa'da 1909 yılında inşa edilen Şehbenderiye Camii'nde kılındı Mustafa'nın namazı. Üzerine bayrak örtülen tabutuna

Öğrenci, 20 yaşında
İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı'nda
şehit oldu.

**Mustafa, cenneti en güzel anlatan adam
Bediüzzaman'ın adını taşıyan kabristana
sonsuzluk yolcusu olarak emanet edildi.**

sanılan baba Nihat Direkli gözyaşlarına boğulurken, şehidin yakınları da uzun süre ağladı. Nihat Bey, “Haberlerde bu olayı duyunca dışarı çıkmak istedi. 3-5 defa telefonda görüştük, hatta tartıştık. Daha sonra çıkmak için sürekli mesaj yazmaya başladı. Bana ‘Baba Cumhurbaşkanı çağırdıktan sonra sokağa inmem gerektiğini düşünüyorum’ dedi. Ben de dizginlemeye çalıştım. ‘Yarın her şey için çok geç kalmış olmaz mıyız?’ dedi.” sözleriyle anlattı 15 Temmuz gecesini.

Mustafa, cenneti en güzel anlatan adam Bediüzzaman'ın adını taşıyan kabristana sonsuzluk yolcusu olarak emanet edildi.

* Yazar.

**Sağının tek teline
kıyamazdım
oğlumun; vicdansızlar
başından vurmuşlar;
bari ayaklarından
vursalardı ya...**

— Dursun Direkli, Annesi

**O kadar cesur ve yürekliydi
ki kesinlikle çıkmıştır
diye tahmin ediyordum.
Sürekli dualar ediyordum.
Aradığımda “Merak etme
canım benim!” demişti.**

— Esma Direkli, Kardeşi

1996'da peygamberler diyan Şanlıurfa'da doğdu. İstanbul'da Okan Üniversitesi İç Mimarlık Bölümü ikinci sınıf öğrencisiydi. Arkadaşlarıyla birkaç günlük bir tatil için yurtdışına çıkmaya hazırlanıyordu. Ancak kader ona başka bir yolculuk hazırlamıştı. Darbe girişimini televizyondan duyunca arkadaşlarıyla kaldığı evin yakınında bulunan havalimanına beş arkadaşıyla koştu ve şehadet şerbeti orada kendisine ikram olundu.

MUSTAFA KARASAKAL

Nail Varal*

“Bahar yağmuru...”

Bir bahar yağmuru. Sürpriz bir gökkuşağının içinden süzülerek indi toprağa. Adı Mustafa. Sadece 17’sinde. Tebessümünden ümit güneşleri doğuyor. Yüreğinin taraçalarından kırlangıçlar kanatlanıyor.

Yağmurun dokunuşu ne ise ilkbahara, onun dokunuşu da öyle bir şey hayata! Eli, ayağı, sesi ve sözü yoktur aramızda ama nitelik ve niceliği vardır. “Ölü demeyin ona...” diyen “ölüden diri çıkaran” Yaratıcı olunca, bize sadece susmak ve anlamak için beklemek düşer. Çünkü Allah ona “Hayy” esmasının sırrında, ölmek gibi bir saltanat bahşetti. Bu yüzden konuşmadan konuşur, dokunmadan etkiler, söz söylemeden ağlatır insanı. İsminin anıldığı yerde gözyaşımız bundandır.

Meyveye durmak için suya ihtiyacı olan bizim dünyamız. Biziz nefes almadan yaşayamayacak olan organik moleküller yığınağı varlıklar. O yaşamak için ne havaya ne de yemeye

Öğrenci

17 yaşında

Genelkurmay Başkanlığı önünde şehit oldu.

muhtaçtır. Asâ kullanmadan denizleri yararken, suya ihtiyacı olmadan söndürür ateşleri. Anlam olarak hiçbir bilginin veremeyeceği bilgiyi aktarır hayata. Hiçbir mevsimin taşıyamayacağı bir canlılığı sağlar göğün göğsünden. Sesin gürültüsünde bunalan göğsümüze, sözün inşirahını fısıldar her gece.

Mustafa diridir ve diriltir hayatı. Şehitler diridir diriltirler hayatı.

Onların diri oluşları, bizim nefes alışverişlerimizle ilgili bir canlılık değildir ki, oksijen kullanmadıkları için ölü olsunlar. Varoluşlarını hissettirme etin sıcaklığına bağlı değil ki, hissetmediğin zaman ölü bilinsinler. Nasıl ki, gerçek diri O’nunla dirilendir ve yine nasıl ki, O’nunla dirilenler ölmez bir daha. Şehitler de bizim gibi ölümlere hayat olacak kadar hayattadırlar. Çünkü Allah, bizim sahiplendiğimiz diriliği değil, onların sahiplendirildiği ölümsüzlüğü işaretler kitapta. “Allah yolunda katledilenlere ‘ölüler’ demeyin. Hayır, onlar diridirler. Ancak siz bu [diriliğin nasıl bir dirilik olduğunu] bilemezsiniz.” (Bakara, 154)

* Yazar.

Sadece 17 yaşında, lise öğrencisi. Babasını, daha altı aylık bir bebekken kaybetmişti. Annesi Ayşe'nin daha sonra evlendiği Muhiddin Şahbaz'dan baba şefkati görmüştü.

Sadece 17 yaşındaydı, lise öğrencisiydi. Babasını, daha altı aylık bir bebekken kaybetmişti. Annesi Ayşe Hanım'ın daha sonra evlendiği Muhiddin Şahbaz'dan baba şefkati görmüştü. 15 Temmuz gecesinde TRT'de okunan sahte darbe bildirisini izleyip Cumhurbaşkanımızın çağrısını duyduktan sonra, manevi babası, kardeşleri ve kuzeniyle birlikte evden çıktılar.

Evden ayrılmadan evvel, annesiyle uzun uzun vedalaştı. Vatanını kalbi bilen gençlerdendi. Hatırası bir milletin dirilişine vesile olacaktı. Genelkurmay Başkanlığı önündeki tanklarla savaşırken, bir helikopterden açılan ateşin hedefi oldu.

MUTLUCAN KILIÇ

Yıldız Kılıç*

“Üşüyorum anne...”

O gece hastaydı Mutlucan'ım. Ağır grip olmuştu. Babasına seslendi: “Baba, bak Cumhurbaşkanımız çağırıyor.” Sıcak bir şeyler içirdim, yattı. Babası hemen çıktı, Ankara Emniyet'e doğru gitti. Kızımınla beraber olanları izliyorduk. Gece yarısına doğru, üzerimizden geçen F-16 çok gürültü çıkardı. Uyandı. “Babam nerede?” dedi. “Niye beni çağırmadın?” diye sitem etti. Bir süre oturdu, bizimle televizyon izledi.

Televizyonda, TBMM'ye bomba atıldığı haberi gelince, “Eyvah, babam öldü!” diye bağırdı. Hastalığını unuttu, sokağa çıkmak için hazırlandı. Ne dediysek, durduramadık. Merdivenleri hızla indi. Pencereden seslendim. Aşağıdan yukarıya doğru şöyle bir baktı bana. Meğer veda bakışıymış o. Kızılay'a doğru yürümüş. Halasını aramış saat 03.00 sularında, “Merak etme ben iyiyim” demiş. Arkasından silah sesleri geliyormuş konuşurken. Babasıyla en son saat 05.30'da mesajlaşmışlar. Külliye'ye doğru yürümüş arkadaşlarıyla.

* Annesi.

Garson, 17 yaşında
Cumhurbaşkanlığı Külliyesi yakınlarında
şehit oldu.

İki gün boyunca haber alamadık Mutlucan'dan. Rüyamda görüyordum. “Üşüyorum anne!” diyordu bana. Meğer emanetimiz 'soğuk'ta bekletiliyormuş. Külliye'nin bahçesine, sabaha doğru atılan bomba ile şehit olmuş evladım. Cenazesini bayrakla örtmüşler.

Son günlerde içine kapanmıştı sanki. Vedaya hazırlanıyor gibiydi. O yaşında çalışıp bize hizmet ediyordu. Kırımızı ödüyordu, eve ekmek getiriyordu. Hep hayalini anlatırdı bana: “Hele 18 yaşımı doldurayım, ehliyetimi alacağım, bir de araba alacağım, sonra bir de ev alacağım, seni arabamla o evine götüreceğim.” Ama 18 yaşına basamadı oğlum. Sekiz yıl beklemiştik doğsun diye, kısmette Mutlucan'ı Sahibine iade etmek varmış. “Keşke”lerle kaldık...

Her kapı çaldığında Mutlucan geldi sanıyorum. Rüyalarımnda teselli ediyor beni: “Anne ağlama!” diyor, “sakın ağlama!”

“ Henüz 17’sinde gencecik bir fidandı Mutlucan Kılıç. Anne ve babasının sekiz yıl süren evlat dualarının kabul olmuş haliydi. İsmi o yüzden ‘Mutlu’ vermişlerdi. Aile bütçesine katkıda bulunmak için garsonluk yapıyordu. Darbe girişimini hasta yatağında öğrendi. Babası önceden dışarı çıkmıştı. Babasını arayıp “Ben de gelmek istiyorum” dedi.

Henüz 17’sinde gencecik bir fidandı Mutlucan Kılıç. Anne ve babasının sekiz yıl süren evlat dualarının kabul olmuş haliydi. İsmi o yüzden ‘Mutlu’ vermişlerdi. Aile bütçesine katkıda bulunmak için garsonluk yapıyordu. Darbe girişimini hasta yatağında öğrendi. Babası önceden dışarı çıkmıştı. Babasını arayıp “Ben de gelmek istiyorum” dedi. Babasının karşı çıkmasına rağmen Külliye’ye doğru yola çıktı. Babası da darbecilere karşı direndiği için bir türlü irtibat kuramadılar. Sabaha karşı babası Mutlucan’ı aradı ancak artık cevap veremezdi.

ÖMER CAN AÇIKGÖZ

Ömer Furkan Özdemir*

“Hakkını helâl et...”

O gece dördümüz beraber çıktık. Ben, Ömer Can, Enes ve Ömer. F-16 cayırtılarını duyduğumuzda, Risale-i Nur okuyorduk. Abdest alıp çıktık sokağa. Dönecektik, bilgisayarları açık bıraktık. Silahımız yoktu tabii... Giderek çoğalan kalabalığın içinde yürüdük. Ne uçaklar, ne bombalar, ne tanklar bizi korkutmuyordu. Başka bir eda vardı halimizde. Herkes öyleydi. Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne doğru yürüyen tankların uğursuz sesi iyice çoğaldı. Babamdan çok duymuştum 'tank' seslerini; darbeyi çağırırtırmış hep.

Ömer Can da, Hukuk Fakültesi mezunu olacaktı. Hak ve adaletin yanında durmasına iki yıl kalmıştı. Sokağa fırladığımızda, üçümüzün de aklında, Doğu Cephesi'nde milis kuvvetlerinin başında gönüllü alay kumandanı olarak savaşıyan Üstad Said Nursi'nin cesareti vardı. Üstad Said Nursi, bir taraftan, Kur'an'ın harf harf tefsirini yaparken bir taraftan işgalci Rus ordusuna karşı tüfek doğrultuyordu. Ruslara esir düşene kadar ne tefsiri ne de savaşı terk etmişti.

* Öğrenci, TOBB-ETÜ Hukuk Fakültesi, Arkadaşı.

Hukuk Fakültesi Öğrencisi, 21 yaşında Cumhurbaşkanlığı Külliyesi yakınlarında şehit oldu.

Dördümüz birden düştük helikopterden atılan bombayla. Zırh delici kurşunlar ayağını parçaladı Ömer Can'ın. Ben omuzumdan ve kolumdan yaralandım. Enes, Ömer Can'ı kucağında hastaneye taşıdı. İyi sanıyorduk Ömer Can'ı ama akciğerini parçalayan kurşunları fark edememişiz. “Abi hakkını helal et!” derken kesik nefesiyle, okkalı bir fırça yedi: “Ne hakkı kardeşim!”

Bizi, Ömer Can'ı, muktedirler karşısında süklüm püklüm eğilmeye, sözüm ona 'hizmet' için yalan konuşmaya, takiyye yapmaya bin yıl uğraşsalar inandıramazlardı. Said Nursi'nin itibarını sinsice kullanarak yükselen örgütün adamları, yetenekli görünce bizleri, çengel atmaya çalışmışlardı daha lise yıllarımızda. Yüz vermedik şükür; kandıramadılar!

Şükür ki, İslam'ın izzeti adına Rus komutanı karşısında ayağa kalkmayı reddeden 'delikanlı Said'in izini sürüyorduk. Dördümüz birden düştük helikopterden atılan bombayla. Zırh delici kurşunlar ayağını parçaladı Ömer Can'ın. Ben omuzumdan ve kolumdan yaralandım. Enes'in ve Ömer'in yaraları da benimki gibi hafifti. Enes, Ömer Can'ı kucağında hastaneye taşıdı. İyi sanıyorduk Ömer Can'ı ama akciğerini parçalayan kurşunları fark edememişiz. “Abi hakkını helal et!” derken kesik nefesiyle, okkalı bir fırça yedi: “Ne hakkı kardeşim!”

“Gerçek hukukçu olacağız” demişti babasına. Gerçek oldu hatırası ama hukukçu olamadı. Vuruldu. Ameliyata alındı, o kızıl sabahın ilk saatlerinde durdu kalbi. Bu hayattan başka bir boyuttaydı artık o. Daha güzel, daha temiz. Kendi gibi kahramanlarla beraberdi.

Sinoplu olan ailesi Gebze’de yaşıyordu. Bu Ülke’de irfanı anlatmaya bir ömür adayan Cemil Meriç’in adını taşıyan Sosyal Bilimler Lisesi’nden mezun oldu.

Hukuk fakültesini kazanınca Ankara’ya geldi. Üniversiteden arkadaşlarıyla bir eve yerleştiler. Daha 2. sınıftaydı, 21 yaşındaydı. Hayalleri vardı, başarıları vardı. Hepsi yarım kaldı.

Dışarı çıktılar arkadaşlarıyla olayları öğrenince. Kim bilirdi ki, gencecik bedeninin birkaç kurşunla solup gideceğini. “Gerçek hukukçu olacağız” demişti babasına. Gerçek oldu hatırası ama hukukçu olamadı. Vuruldu. Ameliyata alındı, o kızıl sabahın ilk saatlerinde de durdu kalbi. Bu hayattan başka bir boyuttaydı artık o. Daha güzel, daha temiz. Kendi gibi kahramanlarla beraberdi.

RESUL RÜSTEM PERÇİN

Nail Varal*

“Lâ tahzen...”

Göğsünü çelik tabyalara karşı siper etmemiş olsaydın Resul Rüstem, geçebilirler miydi bilinmez ama, minarelerden yükselen o sese karşı “senin için buradayız” diyememiş olsaydın, geçerlerdi belki de. Ya da seninle birlikte Çanakkale’de 16 yaşında gençler, Sarıcamış’ta 90 bin şehit gelip de çıkmasaydı o tankın üzerine, geçerlerdi be Resul Rüstem. Geçerlerdi yiğidim.

Adını Resul Rüstem koyanlar öyle dua ettiler ki, her daim En Sevgili’nin durduğu yerde durasın. İstediler ki, âlemlere rahmet Peygamberin^(asım) olduğu halde olasın. Arzu ettiler ki, O’nun ve sahabelerinin uğrunda can verdiği davaya can olasın, nefes veresin.

Kim bilirdi ki, senin hatırına “Lâ tahzen...” diyecektik birbirimize, Sevr mağarasındaki gibi ölüm/kalım çizgisinde kalan millete kurtuluş olacaktın. Kim derdi ki, senin gibi yiğit delikanlıların cesaretiyle huzurun ülkesine hicret edecektik..

* Yazar.

İşçi, 18 yaşında
Cumhurbaşkanlığı Külliyesi yakınlarında
şehit oldu.

On sekiz yaşını yeni doldurduğu için ‘fotoğraflı nüfus cüzdanı’ını 5 gün önce alma heyecanını yaşamıştı. Şehit cenazesinde kendi çektiği vesikalık fotoğraf vardı sevenlerinin yakasında.

“Allahu Ekber” sözü bu kadar mı güzel yakışır insana? Bu kadar mı güzel vurulurdu bir insan? Yine yeşil kuşlar havalanıyordu bir yiğidin göğsünden. Göğsünden, sırtından, kalbinden, alnından vurulanların gülüşü yükseliyordu bir Ömer ve Ali gibi semaya.

Onları da tam sırtından vurmuşlardı bir gece. Bir gecede, tarih kadar büyüyen adamlar koymuşlardı arkada. Evet, Resul Rüstem’in göğsü, zirvelere bulanmış bir Ömer, gözü, cennetleri seyre dalan Ali’nin gözleriydi o gece.

“Allahu Ekber” sözü bu kadar mı güzel yakışır insana? Bu kadar mı güzel vurulurdu bir insan? Yine yeşil kuşlar havalanıyordu bir yiğidin göğsünden. Göğsünden, sırtından, kalbinden, alnından vurulanların gülüşü yükseliyordu bir Ömer ve Ali gibi semaya.

On sekiz yaşındaydı, ana kuzusu Resul Rüstem Perçin, 15 Temmuz gecesi amcası ile santranç oynarken, televizyondan darbe girişimi olduğunu haber aldı. Amcası ve kuzenleriyle birlikte Jandarma Genel Komutanlığı'na gitti. Tankların önüne korkusuzca yürüdü fakat tanklardan açılan ateş sırasında şehit oldu. On sekiz yaşını yeni doldurduğu için 'fotoğraflı nüfus cüzdanı'nı 5 gün önce alma heyecanını yaşamıştı. Şehit cenazesinde kendi çektiği vesikalık fotoğraf vardı sevenlerinin yakasında. Dört gün önce de sigortalı bir işe başlamıştı.

SEHER YAŞAR
Arzu Kadumi*

Seher sükûneti

“Ey İbrahim, bizi burada kime bırakıp gidiyorsun?” diye sormuştu Hz. Hacer. Aynı soruyu iki kez tekrarlamış ve ardından, “Bunu sana Rabbin mi emretti?” diye değiştirmişti karşılıksız kalan sorusunu. “Evet” diye cevap vermişti İbrahim^(as). “O zaman” demişti, “Rabbin beni zayi etmez.” O gece, kadınların hepsi, bir Hacer silüetini tamamladı nefes nefese: “Rabbim beni zayi etmez!” Safa-Merve arasında koşan, kutsî anne yüreğini koydular göğüslerine: “Rabbim beni zayi etmez!” Zayi etmedi Rabbi onları. Hiç bilemeyeceğimiz, hiç tatmadığımız bir dirilikte yeniden var etti. Şehadetleri kabul olsun. Seher Yaşar, onlardan sadece biri.

Hacer’ce bir direnişin sembolü Seher. Bir ömrü Safa-Merve arası sa’y diye öğreten İslam’ın yeni koşucusu. Ülkesinin İsmail’lerinin özgürlüğü zenzem diye içmesi için koştu ümitle. Ümidin sancağı oldu adı; şehitler tepesinde nazlı nazlı salınmakta.

* Yazar.

Komiser Yardımcısı
24 yaşında
Gölbaşı Özel Harekat Dairesi’nde şehit oldu.

O gece, kadınların hepsi, bir Hacer silüetini tamamladı nefes nefese: “Rabbim beni zayi etmez!” Safa-Merve arasında koşan, kutsî anne yüreğini koydular göğüslerine: “Rabbim beni zayi etmez!” Zayi etmedi Rabbi onları. Hiç bilemeyeceğimiz, hiç tatmadığımız bir dirilikte yeniden var etti. Şehadetleri kabul olsun. Seher Yaşar, onlardan sadece biri.

**Seher ki, vaktin kalbi demekti.
Vatanın kalbi oldu Seher. Kalbini
vatan bilenlerden. Uğrunda can
verdiği özgürlüğün varisi olduk.
Hepimiz her birimiz.**

Yirmi dört yaşında Özel Harekat Dairesi Başkanlığı emrinde komiser yardımcısı olarak görev yapan Seher Yaşar, çocukluk hayalini gerçekleştirerek polis olmuştu. Ailesi ve arkadaşları tarafından neşeli ve güler yüzlü, sevecen biri olarak tanınmaktaydı. Sıcak tebessümleriyle ayrıldı aramızdan; dağı taşıyla tebessüm olmuş bir âleme doğdu.

Seher ki, vaktin kalbi demekti. Vatanın kalbi oldu Seher. Kalbini vatan bilenlerden. Uğrunda can verdiği özgürlüğün varisi olduk. Hepimiz her birimiz.

TEVHİT AKKAN

Remzi Aydın*

Eyüp'ten ensâra selam...

Seksenlik Eyyube'l-Ensârî'nin yaşına aldırmadan at sırtında fethe geldiği ve şehit düştüğü Eyüp semtinin 'şehr-i emin'i olarak 60'lık Tevhit'i yazmak bana düştü. O gece Tevhit Akkan, üç evladiyla beraber Ankara'da Külliye'ye yürürken, biz Eyüplüler Saraçhane'ye, Havalimanı'na, Köprü'ye yöneldik. Ne Tevhit bizi tanırdı, ne biz Tevhit'i bilirdik. O gece yan yanaydık, aynı heyecanın yokuşunda terledik. Kaderin şeffaf ipine dizilmiştik beraberce. Şimdi Tevhit'i yazarken, daha sıkı tutunuyorum o ipe. Yazdıkça yazılanla aynı kareye düşüyorum. Anlatan olarak anlatılanın menkıbesine dâhil oluyorum.

Belli ki, canını emanet bilenlerden Tevhit Akkan. Hiç yoktan aldığı canı Sahibine iade etmekten çekinmeyenlerden. Allah'la alışverişte. "Allah verir, Allah alır..." diyenlerden. Telaşlı değildi. Kalıbını koyduğu yere kalbini de koymak için ayağa kalktı. Evladını topladı yanına. Yürüdü. Hainlerin tuzağını dağıtmak üzere yürüdü. Tankların arkasına sığınmış,

Seyyar Satıcı

60 yaşında

Jandarma Genel Komutanlığı'nda şehit oldu.

F-16'ların gölgesine saklanmış korkakların yüz­süz yüzüne Osmanlı tokadı aşk etmek üzere yürüdü.

Adı, varlığın en önemli gerçeği 'tevhid'in hatırlatıcısıydı: 'Bir'dir Allah; başkaları O'na muhtaç. 'Bir'dir kudret sahibi, gayrisi aciz. 'Bir'dir Allah; rahmetin kaynağı O; başkaları bize acıyası değil.

Bir'dir Allah; yokları var eden O; başkaları hatırımızı sayası değil. Bir'dir Allah; olmazları olduran O; başkaları yolumuzdan engelleri kaldırası değil.

'Tevhid'i hatırlatıyordu adı ve tevhidin en önemli göstergesi ise milletin 'vahdet'iydi. 'Bir' Allah'a iman edenler 'birlik' olmalıydı elbet. Ne ilerlemiş yaşını bahane etti, ne köşe bucak seyyar satıcılık yapan biri olarak "bana ne!" dedi. O eşsiz birliğe kattı canını. Vatanına karşı birinci derecede sorumlu gördü kendini. En önde Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne doğru yürüdü. Bombalar geldi, kurşunlar yağdı; savrulmadı, sarsılmadı.

Atıldığı kuyuyu da aziz yapan bir Yûsuf yüzlü olarak aramızdan ayrıldı. Köle diye satıldığı Mısır'ı hürriyetine kavuşturan Yûsufça bir kadere yazıldı adı. Hapsedildiği zindanı gerçeğin rüyasına uyandıran Yûsuf gibi 'doğru'ların yanında yer aldı.

Bir şey daha var ki, her şeyi açıklıyor aslında: Altmışlık Tevhit Akkan'ın babası hayatta. Doksanlı yaşlarının başında. Kim ziyaretine gittiyse, oğlunun şهادetiyle mesrur gördü onu. Altmış yıl önce oğlunu 'tevhid' duası diye karşılayan bu ince ruh, şimdi 'şehit' diye gülerek uğurluyor emanetini. Bildiğimiz tebessümle. Doksanlık bu ihtiyarın yüzündeki şهادet tebessümünü görmek, bu vatanın toprak parçası olmaktan öte bir ruh taşıdığının belgesi.

Biz tevhid'e iman ettik, Tevhit ise imanına canını şahit kıldı, şehit diye yazıldı akıbeti. Kâinatın en güzel misafirini ağırlayan Eyyube'l-Ensârî'yi ağırlayan Eyüp'ten, canını 'Birdir Allah; birliktir ümmet' gerçeğine mihmandar eden Tevhit'e ve babasına selam olsun.

* Eyüp Belediye Başkanı.

Canını emanet bilenlerden Tuvhit Akkan. Hiç yoktan aldığı canı Sahibine iade etmekten çekinmeyenlerden. Allah'la alışverişte. "Allah verir, Allah alır..." diyenlerden. Telaşlı değildi. Kalbini koyduğu yere kalbini de koymak için ayağa kalktı. Evladını topladı yanına. Yürüdü. Hainlerin tuzağını dağıtmak üzere yürüdü. Tankların arkasına sığınmış, F-16'ların gölgesine saklanmış korkakların yüz­süz yüzüne Osmanlı tokadı aşk etmek üzere yürüdü.

Altmış yaşındaydı. Seyyar satıcılık yapıyordu. Üç çocuğunu yanına alarak Külliye'ye gitti. Jandarma Genel Komutanlığı'nın önünde tankın içindeki askerlerin ateş açmasıyla şehit oldu. Çocuklarından biri ağır yaralandı, gazi oldu.

TÜRKÂN TÜRKMEN TEKİN

Cihan Aktaş*

Cömertliği Yüzüne Vuran

Esenler sakinlerinden Türkân Türkmen Tekin, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın "Sokağa çıkın" çağrısı üzerine apar topar hazırlanmaya başladı. Eşi Ramazan Tekin'in, ortalığın biraz sakinleşmesini beklemesi yönündeki teklifine yanaşmadan-tesettürlü giyimi biraz vakit alabileceği halde-kısa süre içinde hazırlandı, acelesinden ayakkabısını bile giymedi, terlikleriyle çıktı evinden. Adeta yüz yıllık bir teyakkuzun yerini alan bir sabırsızlık gösteriyor, "Vatanımız için, hadi çabuk ol" diye bağınıyordu. Karı-koca, semtlerinde bulunan Atışalanı Karakoluna kadar yürüdüler. Cuntacıların tankları Atatürk Havalimanı'na doğru yürüttüğünü öğrenince, içecek su alarak orada toplanan diğer direnişçilerle birlikte kararlı adımlarla havaalanına yöneldiler. Yolun bir noktasında birden ışıklar kesildi. Fark edilmemek için ışıkları kapatılan tank üzerilerine yürüdü ve Türkmen Tekin'i ezdi. Ramazan Bey o an dünyanın durduğu hissi içinde olduğunu anlatıyor. Ağlaya ağlaya sevgili eşini tankın altından çıkarmaya çalışmış.

* Yazar.

Satış Temsilcisi

52 yaşında

Esenler Atışalanı Köprüsü'nde şehit oldu.

Ailece geçim sıkıntısı içinde olsalar bile, elinde olanı son kuruşuna kadar muhtaçlarla paylaşacak kadar cömertmiş Türkmen Hanım. Hamd ve şükür içinde yaşayan ve evin geçimine katkı sağlayan bir kadın olduğunu anlatıyor akrabaları. Başörtüsü mücadelesi vermiş. Darbeyi başından almış, çenesi parçalanmış.

Eşi, annesi, kız kardeşi ve eltesinin hakkında anlattıklarını okudum. Onunla ilgili sarf edilen sıfatlardan biri, "cömertlik"ti. Tankın önüne kadar götüren acelesi de cömertliğinin yansıması değil mi zaten? Esir ve zelil düşmeyelim diye kendini feda etti işte. Şüküründen söz ediyorlar ayrıca, iyimserliğinden, gayretinden. Müminsen ilk alametin "cömertlik" olmalıydı, Tirmizî rivayetine göre, ikinci alametin ise "iyi ahlâk." Fotoğrafını inceliyorum: İçi dışı bir insanlardan, kalbinin güzelliği yüzüne vurmuş. Öyle ya, yüzümüz zamanla kendi eserimize dönüşüyor. Allah'ın verdiği yüzü yaşayıp giderken amel, duygu ve düşüncelerimizle yeniden yapıyoruz.

Bir kadın niye onca aceleyle yollara düşer gecenin bir vaktinde, terlikleriyle, hangi cesaretle atılır karanlığa... Cumhurbaşkanı çağrıda bulunmuştu, televizyonda dinlemişti; öyleyse, eskimek bilmeyen büyük bir anlamı hatırlamak ve meydanları boş bırakmamak gerekirdi. Eşini dostunu da ikna etmişti. 52 yıllık ömründe şahit olduğu üçüncü darbeyi geri döndüren direnişin yıldızları arasına karıştı. Dışarının ve yola çıkmanın bizim olan, bize düşen vakti adına...

Yaya ve silahsız bir kadındı. Yine de onunla karşılaşmayı göze alamayıp, ışıkları karartıp üzerine yürüdüler. Yaya ve silahsız bir kadının beklemedikleri itirazıyla planları ayaklarına dolandı, tuzağa dönüştü.

**Bir kadın niye onca aceleyle
yollara düşer gecenin bir
vaktinde, terlikleriyle, hangi
cesaretle atılır karanlığa...
Cumhurbaşkanı çağrıda
bulunmuştu, televizyonda
dinlemişti; öyleyse, eskimek
bilmeyen büyük bir anlamı
hatırlamak ve meydanları
boş bırakmamak gerekirdi.**

Küçük kızının adını Sümeyye koymuştu Türkân Türkmen Tekin. İslam'ın ilk şehidine hürmeten. Kızı için yaptığı dua, önce kendisi için kabul edildi. Elli iki yaşında, ailenin geçimini de sağlayan bir hanım. Tank paletlerinin altında kaldı, parçalandı gövdesi. Geride bıraktığı hatıra ise, hiçbir tankın parçalayamayacağı güzellikte. Her dem yeniden yaratan Hâlık'a iman etmişti o. Hiç yoktan yaratan Hâlık, bir daha yarattı elbet! Öyle güzel bir vazgeçişle geçti ki canından, tasvirine kelimeler yetmiyor. Sonsuz dirilişi bekliyor teni şimdi.

UHUD KADİR IŞIK

Cihan Aktaş*

“Bedir’den Uhud’a”

“Gördük; çok cevher var insanoğlunda” diyor Metin Önal Mengüşoğlu “Temmuz Meydanı” şiirinde. Doğrusu uzun zamandır tedavülde olan “yozlaşan gençlik” söylemlerine hiçbir zaman katılmadım. Yozlaşma hissine sebep olan aslında bizlerin “olmak” ve “sahip olmak” arasında niyet ve hedefini şaşırان hallerimizdi ve gençlik bir başına bununla başa çıkamazdı. Çok bileşenli, fakat Fethullahçılarının ağırlık kazandığı darbe girişimi sırasında ve sonraki meydan nöbeti günlerinde gençlerin nasıl inançlı ve güvenli bir heyecan içinde sorumluluk üstlenmeye çalıştığına şahit oldum. 18 yaşındaki Uğur Kadir Işık, Sağlık Meslek Lisesi mezunuydu. O gece camilerden salâların yükselmesi üzerine, babası Mehmet Işık’la birlikte Keçiören Aktepe’den yürüdükleri Kızılay’a, 3 saat kadar sonra, sabaha karşı ulaştılar. Tankları ve ezilmiş arabaları gördüklerinde, babası bir sıkıntı olduğunu söyledi ve geri dönmelerini istedi. Uhud, ‘Madem sonuna kadar gitmeyecektik, niye buraya kadar geldik?’ diye sordu.

* Yazar.

Öğrenci

18 yaşında

Genelkurmay Başkanlığı önünde şehit oldu.

Baba-oğul böylelikle yola devam ettiler. Akay Kavşağı’ndan Genelkurmay’ın önüne döndükleri sırada Mehmet Bey dinlenmek için oturdu, ancak Uğur beklemeksizin yoluna devam etti. O sırada Meclis’e bomba atıldığını duydu Mehmet Bey. Hemen telefon açarak oğlunu yanına çağırdı. ‘Gelmeyeceğim ben sağlık mezunuyum. Belki yaralanan olur, yardım ederim’ dedi Uğur. Gökten yere kurşunlar, bombalar yağıyordu. Yaralıları tedavi ederken aynı zamanda siper etti kendisini yağın kurşunlara karşı ve şehitlik mertebesine yükseldi. “Yerden göğe Allahuekber!”

Hz. Peygamber’in^(sav) sevdiği dağın adını taşıyordu, Müslümanların Uhud’da, Okçular Tepesi’nde yüz yüze geldiği “sahip olma” sınavını erken yaşta derk etmiş olmalıydı. Sağlık Astsubayı olmak için başvurmuştu, spor sınavı çok iyi geçmişti, ertesi gün mülakata girmeye hazırlanıyordu. Adıyla ve sanıyla bize yeni bir Uhud dersi verdi. Sırtında üç kurşun yarasıyla bulundu; uzak ülkelerde, kapalı kapılar ardında yapılan yıkım planlarını bozan üç kurşunun yarasıyla...

Bedir’in kardeşiymiş Uhud, sonra bunu öğrendim. Bedir’den Uhud’a doğru yürüyen hak yolculuğunun nişanesi olarak doğmuş öyleyse. Hangi yaşta ölürsek ölelim, tamamlanmayacak cümlelerimiz olacak; sıklıkla bunu düşünürüm, masa başında çalışırken. Bir tek şehitlerin, hakiki şahitlerin cümleleri kusurdan arınmış geliyor, hayata bağışladıkları değerlerin ışıyla göründükleri için.

“Tutamadım Uhud’u. Sokağa indi. Ortalık mahşer yeri gibiydi. Birini görmek, seçmek mümkün değildi. Bir ara ortalık aydınlandı, Uhud’u o ara gördüm. Üzerimize doğru gelen helikopterin ışığıymış.

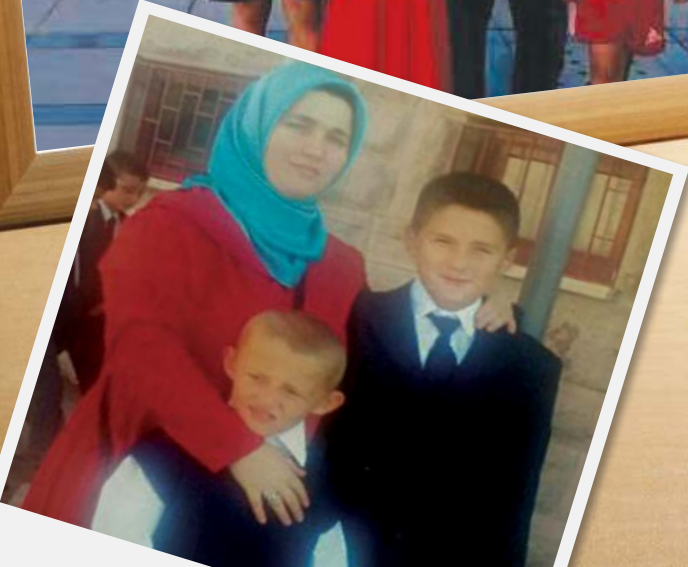
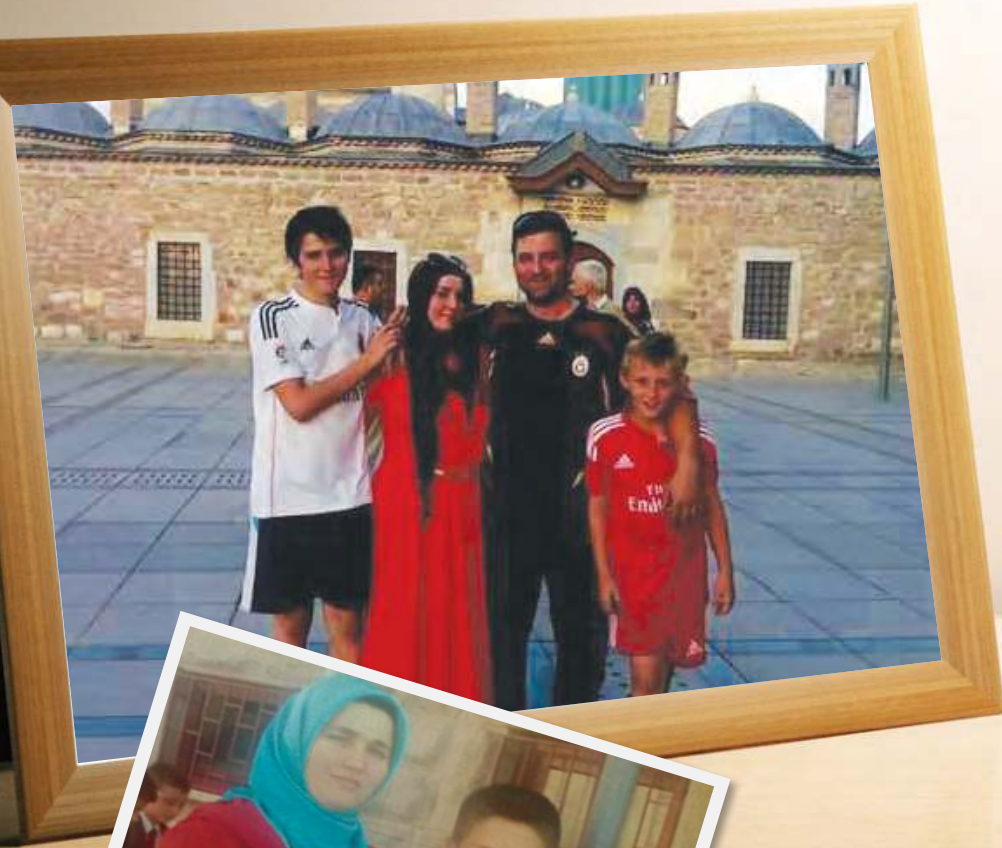
Sağlık Meslek Lisesi’nden yeni mezun olmuştu ama hep asker olmak istemişti. “Niye asker olmak istiyorsun?” diyen teyzesine “şehit olmak istiyorum” diye cevap vermişti. 2016 Yılı Kara Harp Okulu/Astsubay Meslek Yüksek Okulu Öğrenci Seçmelerine başvuruda bulunmuş ve bedeni yeterlilik sınavını kazanmıştı. Mülakata çağırılmıştı. Son iki aydır annesine sürekli şehit olacağını, cenaze namazına Cumhurbaşkanı’nın katılacağını söylüyordu. Mülakata davet edildiği gün, şehit düştü.

“Tutamadım Uhud’u. Sokağa indi. Ortalık mahşer yeri gibiydi. Birini görmek, seçmek mümkün değildi. Bir ara ortalık aydınlandı, Uhud’u o ara gördüm. Üzerimize doğru gelen helikopterin ışığıymış. O helikopterin ateşiyle yaralandı oğlum. Koştum yanına. Dizime yatırdım. Tişörtümü çıkarıp kanayan yarasına bastım. ‘Beni bırakma, oğlum’ dedim. Duyduğundan emin değilim. Hazret-i Hamza yürekli oğlum şehit oldu.”

— Babası

“Oğlumun adı yeni yapılan bir camiye verilsin istiyorum. Mümkünse Keçiören’de olsun, evimize yakın. Adı sadece Uhud Camii olsun yeter. Uhud’u karşıma alıp hep Rabbimizi, Peygamberimizi anlatmışım. Çok şükür, Uhud bana layık bir evlat oldu, şimdi ben ona layık bir anne olmaya çalışacağım.”

— Annesi

YASİN NACİ AAROLU

Bünyamin Demirci*

“İnşaallah yenilmeyeceğiz!”

Kimsenin “Gitme!” diyemediğı bir akşamda çıkıverdi sokağı. Son sınavını meğır sıralarda değıl, kurşunlara karşı meydanlarda verecekmiş. Ablası o geceki yazışmalarını paylaşıyor: “Öldüm”, diyor “cevap gelmedikçe!” Yasin, dua istiyor son mesajında. Dua alıyor ve dua oluyor, en sonunda.

Bir videoda hayallerini anlatıyor Yasin. Bilmiyor ki, ne şanlı bir mevki onu bekliyor. Bilmiyor ki, alacağı diploma şehadet diploması olacak. Bilmiyor ki, bütün millet ona dualar edecek. Canıyla cihada koşan o güzel ruhu nasıl da milletin kalbine dolacak.

Fakat bilmeyen biziz, Yasin’i oraya çağırın sesi... Fakat duymayanıyız ruhu sarıp sarmalayan o fısıltıyı. Fakat görmeyen biziz, ateşe doğru aldınışsız yürüyen Yasin’lerin o geceki yoldaşlarını. Fakat hesap etmeyen biziz, Yasin’lerin canla başla razı olduğı o eşsiz diriliğı...

* Yazar.

Öğrenci

22 yaşında

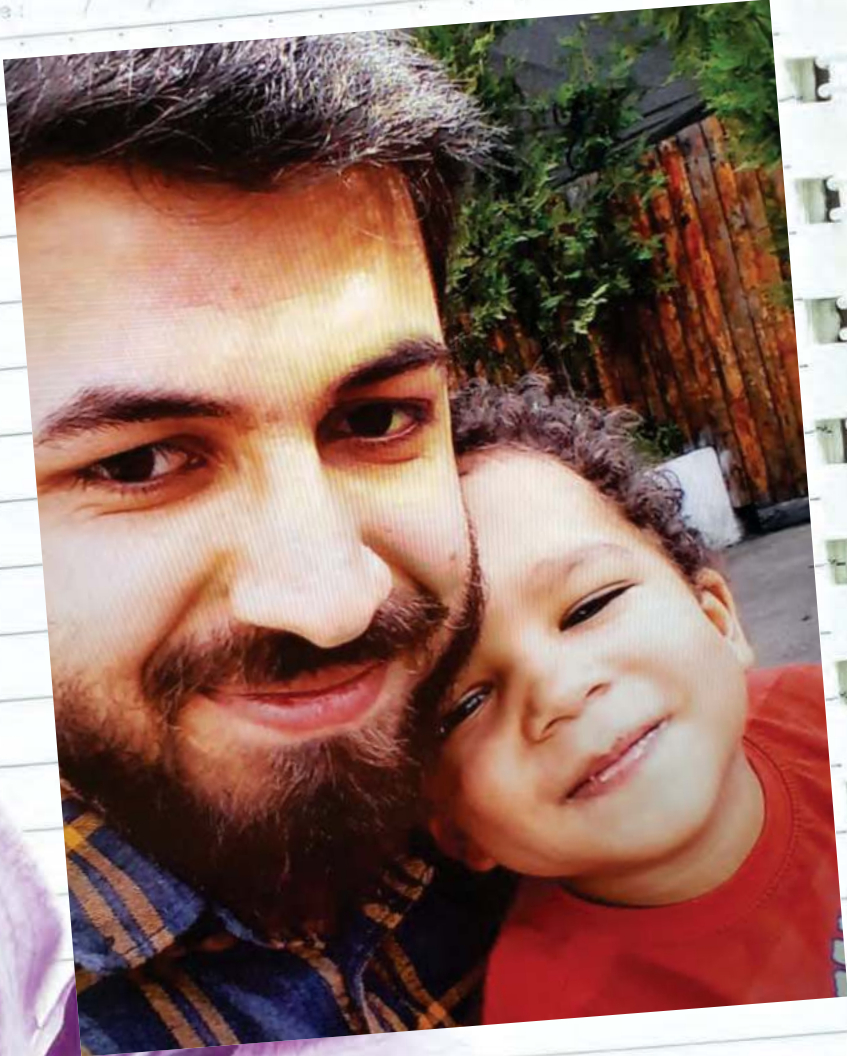
Genelkurmay Başkanlığı önünde şehit oldu.

Anne ve babasına veriliyor diploması Yasin’in. Yüzlerinde Yasin’in izleri... Öyle bir oğul ki, şehadetle anılacak. Öyle bir iz bıraktı ki, umutluyuz, yeni Yasin’ler gelecek.

Anne ve babasına veriliyor diploması Yasin’in. Yüzlerinde Yasin’in izleri... Öyle bir oğul ki, şehadetle anılacak. Öyle bir iz bıraktı ki, umutluyuz, yeni Yasin’ler gelecek. Onlar öyle bütün bir ruhun parçalarıydı ki, her biri düştüğü yerden dirilecek. Onlar öyle bir fethin ayak sesleri ki, gün ışığı onların nefesleriyle gelecek.

Her şeyi hesaplayan düşmanın bilmediğı, hesaba katmadığı şey; Yasin’di, Ömer’di, Mustafa’ydı, Hüseyin’di... Düşmana gösterdiler: “İnşaallah yenilmeyeceğiz!”

Yirmi iki yaşındaydı. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin en başarılı öğrencilerindendi. Hayali akademisyenlikti. "Taraflımız belli olsun!" diyerek sokağa çıktı. Genelkurmay Başkanlığı önünde helikopterden açılan ateş sonucu şehit oldu. Dönem sonunda şehidin Hukuk Fakültesi diploması ailesine verildi.

YILDIZ GÜRSOY

Fatma Ekinci*

Ankara'nın 'Yıldız'ı

O günün akşamında gündelik rutinimizin bu kadar güçlü bir şekilde değişeceğini hiçbirimiz bilemezdik. Akraba, komşu, arkadaş veya aynı mahallenin fertlerinin bir komplonun parçası olabileceğine ya da güvenliğimizi emanet ettiğimiz polis ve askerimizin bu ülkeye ihanet edebileceğine ihtimal dahi veremezdik. "Hizmet, himmet, cemaat, hoca" gibi tertemiz kavramlarımızı hain emellerine alet edebileceklerini, samimi duygularımızı istismar edeceklerini tahmin edemezdik.

Ancak onlar da bu milletin her bir ferdinin beklenmedik bir anda kahramana dönüşeceğini, vatan söz konusu olduğunda ana-baba-evlat kaygısı olmaksızın korkusuzca ölüme yürüyeceğini, memleket için seferberlik çağrısına kadını-erkeğiyle, yaşlısı-genciyle tereddütsüz koşacağını beklemiyorlardı. Hesaplı, planlanmış, hain "darbe" teşebbüsüne mukabil samimi ve korkusuz bir direniş gerçekleştirileceğini "hesap" edememişlerdi.

Kollektif kimliğimizin milli seferberlik ruhuyla tecessüm ettiği bir gün oldu 15 Temmuz. Kutsalımıza dokunulduğunda

Çaycı

42 yaşında

Genelkurmay Başkanlığı önünde şehit oldu.

direniş ruhunun tüm canlılığıyla yeniden nasıl ortaya çıktığının tarihi bir örneği. Sıradan insanların inanılmaz kahramanlık hikayeleri yazdığı, toplumsal hafızamızın derinliklerine gömülü duyarlılıklarımızın gün yüzüne çıktığı, bitti zannedilen cesaret, şecaat, vefa, bağlılık, vatanperverlik, metanet gibi hasletlerin daha güçlü bir şekilde ortaya çıktığı bir dönüm noktası oldu.

Toplum gibi insanın da gerçek karakteri kriz anlarında aldığı kararlarda ortaya çıkar. Neyi nasıl yapacağına, krizi nasıl çözeceğine dair tercihi, bilinç altında olanın bilince çıkmasını sağlar. 15 Temmuzda her birimiz bilmediğimiz, tanımadığımız bir yönümüze daha şahit olduk. Kimi dua zırhına sığınırken kimi şehadet arzusuyla içindeki gizli kahramanı açığa çıkardı.

O kahramanlardan biri Yıldız Gürsoy'du. Kendi halinde, işten eve, evden işe bir hayatı vardı. Sıradan başlayan günün akşamında günün yorgunluğunu atmak için televizyon karşısına geçtiğinde Cumhurbaşkanının seferberlik çağrısıyla bir anda yerinden fırladı Yıldız Gürsoy. Hırkasını aldı ve annesinin itirazını "gitmezsem burası da Suriye olur" diye karşılayarak evden çıktı. O sırada Genelkurmay'ın önüne giden kalabalığa karıştı. Bir anneydi o. Oğlu Eray gibi nice gençlerin, çocukların geleceği için; vatanın selameti için en ön safta yürüyor, "hainler" diye bağınıyordu. Evet karşısındakiler hain ve acımasızdı. Tanklarını kalabalığın üzerine sürmekten, F-16 uçaklarıyla alçak uçuş yapmaktan çekinmemiş, helikopterlerden kalabalığa ateş açmışlardı. O gece kötülüğe ayarlanmıştı muhataplarının zihni. Tek vücut olmuş kalabalığın kararlılığı karşısında çaresizlikle silaha sarılmış, tüm imkanlarıyla harekete geçmişlerdi. O sırada bir şarapnel parçası Yıldız Gürsoy'un başına isabet etti. Düştüğü yerde saatlerce bekledi. Onu oradan uzaklaştırmak isteyenlere izin verilmemişti. Nihayet sabaha karşı hastaneye kaldırılabilirdi. Bir hafta sonra şehadet şerbetini içti.

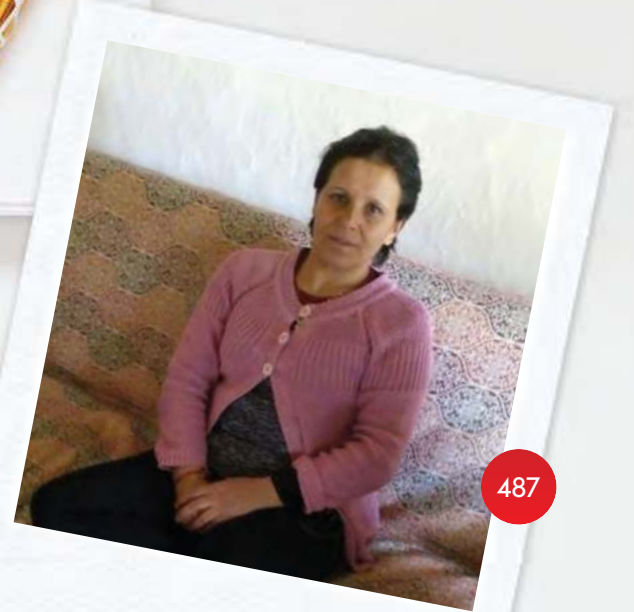
* Meridyen Hadis ve Siyer Araştırmaları Merkezi Akademik Çalışmalar Direktörü.

15 Temmuz gecesi “Hakkını helal et, belki gelirim belki gelmem” dedi annesine ve evden çıktı. Yolda karşılaştığı kalabalıkla beraber Genelkurmay Başkanlığı’nın önüne gitti. En ön saftaydı. Başına isabet eden bir şarapnel parçasıyla orada yığılıp kaldı, vücudunda kırıklar vardı. Sabaha doğru ancak hastaneye götürülebildi.

Yıldız Gürsoy annesi ile yaşıyordu. Bir özel şirkette çaycı olarak çalışıyordu. Kısa süren evliliğinden kendisine kalan tek güzel şey oğlu Eray, 20 yaşındaydı.

15 Temmuz gecesi “Hakkını helal et, belki gelirim belki gelmem” dedi annesine ve evden çıktı. Yolda kalabalığa karışarak Genelkurmay Başkanlığı’nın önüne gitti. En ön saftaydı. Başına isabet eden bir şarapnel parçasıyla orada yığılıp kaldı, vücudunda kırıklar vardı. Sabaha doğru ancak hastaneye götürülebildi. Hemen ameliyata alındı. Yoğun bakımda bir hafta kaldıktan sonra Rabbine teslim oldu. Ankara’nın, 15 Temmuz’daki tek sivil kadın şehidi.

YUSUF ELİTAŞ

İkra Ela*

“Cennete sen
ümitlendirdin bizi...”

Kardeşim diye okudum seni.

O tertemiz alnın kulluğun a'lâ'sına düştü. Sen şahitsin şimdi; yâdın secdede Subhane Rabbiye'l-A'lâ okuyor şimdi. Gecenin en derininde Muhammedî hatırı saydın, bir hilal uğruna batmaya razı oldun; güneştin, güneş!

Hakk belli olduktan sonra, gerisin geri dönmek olamazdı. Canının mürekkebiyle yeniden yazılacaktı hak; bu da sana nasip olacaktı. Taze nefeslerinin sıcağıyla harlanacaktı hakkın hatırı. Allah'ın, sadece Allah'ın nazarında itibar aranacaktı gecenin koyusunda, kimselere görünme derdine düşmeden toprağa düşmeye razı olunacaktı; razı oldun sen. “Viranededir hazineler” sözünü doğrulayacaktın; bir tenhada, sessizce şahitlik ettin gerçeğe. Ne şöhret hesabın oldu ne alkışlanmayı umdun.

Kuyu da olsa itildiğin, zindan da olsa atıldığın, kölelik de olsa satıldığın, sen Yûsuf olduktan sonra, ne gam! Kuyu da, kölelik de, zindan da sende bulur izzetini.

* Yazar.

37 yaşında

Öğretmen

Genelkurmay Başkanlığı önünde şehit oldu.

Hakk belli olduktan sonra, gerisin geri dönmek olamazdı. Canının mürekkebiyle yeniden yazılacaktı hak; bu da sana nasip olacaktı. Taze nefeslerinin sıcağıyla harlanacaktı hakkın hatırı. Allah'ın, sadece Allah'ın nazarında itibar aranacaktı gecenin koyusunda.

Yûsuf kardeşim, 'saraylı'sın sen bilmem mi; saraya sen ümitlendirdin bizi. Yûsuf öğretmenim, görülenlerin aslını görmeyi öğretirsin bilirim; dünya rüyasını seninle hayra yorduk biz.

Biri ortaokulda öteki ise henüz 3,5 yaşında mis kokulu 2 evlada sahip Yûsuf öğretmen. Üniversitede tarih okumuştı ve “darbe”nin ne demek olduğunu gayet iyi bilirdi.

Biri ortaokulda öteki ise henüz 3,5 yaşında mis kokulu 2 evlada sahip Yûsuf öğretmen. Üniversitede tarih okumuştı ve “darbe”nin ne demek olduğunu gayet iyi bilirdi. Hem iki çocuğu vardı güvenli bir geleceğe ihtiyacı olan hem de yüzlerce öğrencisi. Yaşadığı topraklar nice badireler atlatmış; nice kanlı ellerin eylemlerine sahne olmuştu. Her bir karşı şehit kanıyla kazanılmış;ilmek ilmek kahramanlık destanları örülmüştü vatanında.

Susamazdı; duramazdı. Gün mücadele günüydü. Evinden çıkıp Genelkurmay Başkanlığı önüne geldiğinde gözü dönmüş hainler şoursuzca saldırıyordu milletin iradesine... Gördüklerine ve duyduklarına inanamadı. Duraksamadan yürüdü, kalabalığa karıştı.

Devletin helikopteri ile üstlerine mermiden yağmurlar yağıyordu. Bayrağın al'ına taze kanlar katılıyor, kahramanlar destan yazıyordu. Susamazdı, duramazdı. Gün bu gündü. Yûsuf öğretmen sonu şehadet olan yolu yürüdü.

